

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Aleksander Sikora (spr.)
Sędziowie	SSA Alicja Bochenek SSO del. Karina Maksym
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tadeusza Trzęsimiecha

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2014 r. sprawy

1. **P. K. (1)**, s. Z. i K., ur. (...) w C.,

oskarżonego z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne;

2. **T. B.**, s. Z. i B., ur. (...) w C.,

oskarżonego z art. 258 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne;

3. **W. B.**, s. J. i Z., ur. (...) w C., oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne;

4. **Ł. K.**, s. Z. i K., ur. (...) w C., oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

5. **K. A.**, c. J. i H., ur. (...) w C., oskarżonej z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

6. **A. A.**, c. M. i K., ur. (...) w C., oskarżonej z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

7. **D. Z.**, s. W. i W., ur. 28 lipca 1962 roku w C., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 w zw. z art. 64 § 1 kk,

8. **J. K.**, s. M. i M., ur. (...) w K., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne;

9. **A. U.**, s. R. i R., ur. (...) w K., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

10. **D. S.**, s. Z.i A., ur. (...)w C., oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i inne,

na skutek apelacji prokuratora co do wszystkich oskarżonych

oraz obrońców oskarżonych: P. K. (1), T. B., W. B., Ł. K., D. Z., J. K., A. U.i D. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 26 lipca 2013 r., sygn. akt II K 100/10

I. zmienia zaskarżony wyrok:

a. w punktach 8, 21, 24, 42, 43 w ten sposób, że eliminuje z podstawy skazania ust. 1 art. 56 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 09 grudnia 2011 roku zaś w punkcie 21 nadto w ten sposób, że w miejsce sformułowania

„a nadto obok orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę grzywny” wprowadza sformułowanie „i karę grzywny”,

b. w punkcie 14 w ten sposób, że ustala, iż przypisany oskarżonemu czyn wyczerpał znamiona ustawowe występku z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii;

c. w punkcie 8 w ten sposób, że uzupełnia wymierzoną oskarżonemu T. B. karę o grzywnę w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

d. w punkcie 24 w ten sposób, że uzupełnia wymierzoną oskarżonej K. A. karę o grzywnę w liczbie 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych, a nadto w podstawie skazania zastępuje art. 64 § 1 kk art. 65 § 1 kk;

e. w punkcie 27 w ten sposób, że uzupełnia wymierzoną oskarżonej A. A. karę o grzywnę w liczbie 30 (trzydziestu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

f. w punkcie 39 w ten sposób, że uzupełnia wymierzoną oskarżonemu J. K. karę o grzywnę w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

g. w punkcie 42 w ten sposób, że uzupełnia wymierzoną oskarżonemu A. U. karę o grzywnę w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

h. w punkcie 43 w ten sposób, że uzupełnia wymierzoną oskarżonemu D. S. karę o grzywnę w liczbie 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

i. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonych środki karne w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej:

- wobec oskarżonego T. B., w związku z przestępstwem przypisanym mu w punkcie 9 wyroku, w kwocie 150 (sto pięćdziesiąt) złotych;

- wobec oskarżonego A. U., w związku z przestępstwem przypisanym mu w punkcie 42 wyroku, w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych;

II. uchyla zaskarżony wyrok w punktach: 1, 2, 3, 4 (oskarżony P. K. (1)), 5, 6 (oskarżony T. B.), 12, 13, (oskarżony W. B.), 38 (oskarżony D. Z.), 40 (oskarżony J. K.), 46 w części dotyczącej oskarżonego P. K. (1) oraz 47 w całości odnośnie

oskarżonego P. K. (1), zaś odnośnie oskarżonego Ł. K. w zakresie obciążenia go częścią wydatków i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania;

III. uchyla rozstrzygnięcia o karach łącznych zawarte w punktach 15 i 41 zaskarżonego wyroku;

IV. uchyla orzeczenia o karze łącznej zawarte w punkcie 11 zaskarżonego wyroku i w to miejsce na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu T. B. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

V. w pozostałym zaskarżonym zakresie utrzymuje wyrok w mocy;

VI. zwalnia oskarżonych T. B., W. B., K. A., A. A., D. Z., J. K., A. U. i D. S. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa;

VII. zasądza od oskarżonego Ł. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie oraz obciąża go opłatą za drugą instancję w kwocie 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych;

VIII. zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego w Częstochowie) na rzecz adwokatów: M. S., R. N., M. Ł., M. K. (1), P. K. (2), M. M. (4) i M. P. – Kancelarie Adwokackie w C., kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu obrony z urzędu udzielonej oskarżonym: T. B., W. B., K. A., D. Z., J. K., A. U. i D. S. w postępowaniu odwoławczym oraz zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny w Katowicach) adwokat J. Z. – Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23 % podatku VAT, z tytułu obrony z urzędu udzielonej oskarżonej A. A..

Sygn. akt II AKa 329/14

UZASADNIENIE

P. K. (1) oskarżony został o to, że:

I. W okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził J. A., W. B., T. B. i inne osoby, zajmującą się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 258 § 3 KK oraz z 18 § 1 KK w zw. z art. 279 § 1 KK w zw. z art. 65 KK i inne na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 28 lutego 2005 roku sygn. akt IV K 361/04, następnie zmienionego na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 14 listopada 2005 roku sygn. akt VII Ka 974/05 na karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 12 lutego 2004 roku do 12 maja 2009 roku tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 KK w zw. z art. 64 § 1 kk;

II. W okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 940 gram amfetaminy, co stanowi 9 400 porcji konsumenckich, nie mniej niż 20 sztuk tabletek ecstasy oraz nie mniej niż 30 gram środka odurzającego w postaci marihuany, w ten sposób, iż polecał jej wniesienie na teren Aresztu Śledczego w C. J. A., a następnie porcjował wyżej wymieniony narkotyk i przekazywał go do dalszej odsprzedaży innym osobom, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 258 § 3 KK oraz z 18 § 1 KK w zw. z art. 279 § 1 KK w zw. z art. 65 KK i inne na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 28 lutego 2005 roku sygn. akt IV K 361/04, następnie zmienionego na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 14 listopada 2005 roku sygn. akt VII Ka 974/05 na karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 12 lutego 2004 roku do 12 maja 2009 roku tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 65 § 1 KK w zw. z art. 64 § 1 kk;

III. W okresie od sierpnia 2007 roku do maja 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru podczas nie mniej niż 15 transakcji udzielił A. T. nie mniej niż 30 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy co w warunkach aresztu śledczego stanowi znaczną ilość wyżej wymienionych substancji w zamian za kwotę nie mniej niż 2100 złotych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za czyny z art. 258 § 3 KK oraz z 18 § 1 KK w zw. z art. 279 § 1 KK w zw. z art. 65 KK i inne na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 28 lutego 2005 roku sygn. akt IV K 361/04, następnie zmienionego na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 14 listopada 2005 roku sygn. akt VII Ka 974/05 na karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 12 lutego 2004 roku do 12 maja 2009 roku tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

T. B. oskarżony został o to, że:

IV. W okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1), w skład której wchodził J. A., W. B. i inne osoby zajmującą się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

V. W okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 940 gram amfetaminy, co stanowi 9400 porcji konsumenckich, nie mniej niż 20 sztuk tabletek ecstasy oraz nie mniej niż 30 gram substancji psychotropowej w postaci marihuany, w ten sposób, iż na polecenie P. K. (1) brał udział w dystrybucji wyżej wymienionego narkotyku, w tym działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. (1) przekazał nie mniej niż 90 gram amfetaminy i 20 sztuk tabletek ecstasy A. T. w celu dalszej odsprzedaży przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 23 XI 2000 roku sygn. akt III K 614/00 za czyny z art. 280 § 1 KK i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 III 2000 roku do 04 V 2001 roku i od 03 VI 2001 roku do 23 I 2002 roku, od 14 III 2002 roku do 15 V 2002 roku i od 08 III 2003 roku do 30 III 2004 roku tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 65 § 1 kk. i art. 64 § 1 kk;

VI. W okresie od maja 2008 roku do października 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nabył za kwotę nie mniej niż 1000 złotych od O. W. nie mniej niż 10 gram środka odurzającego w postaci marihuany oraz nieustaloną ilość substancji psychotropowej w postaci kryształków substancji (...), a następnie udzielił wyżej wymienionych środków innym nieustalonym osobom przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 23 XI 2000 roku sygn. akt III K 614/00 za czyny z art. 280 § 1 KK i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 III 2000 roku do 04 V 2001 roku i od 03 VI 2001 roku do 23 I 2002 roku, od 14 III 2002 roku do 15 V 2002 roku i od 08 III 2003 roku do 30 III 2004 roku tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 64 § 1 kk;

VII. W okresie od wiosny 2006 roku do 02 listopada 2006 roku w C. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 200 gram amfetaminy, co stanowi 2000 porcji konsumenckich, którą nabył w celu dalszej odsprzedaży za pośrednictwem P. Z. od M. T., przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 23 XI 2000 roku sygn. akt III K 614/00 za czyny z art. 280 § 1 KK i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 III 2000 roku do 04 V 2001 roku i od 03 VI 2001 roku do 23 I 2002 roku, od 14 III 2002 roku do 15 V 2002 roku i od 08 III 2003 roku do 30 III 2004

roku tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 64 § 1 KK;

VIII. Na początku 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej trzykrotnie udzielił J. A. substancji psychotropowej w postaci nie mniej niż 2,5 gram amfetaminy za łączną kwotę 150 złotych przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 23 XI 2000 roku sygn. akt III K 614/00 za czyny z art. 280 § 1 KK i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 III 2000 roku do 04 V 2001 roku i od 03 VI 2001 roku do 23 I 2002 roku, od 14 III 2002 roku do 15 V 2002 roku i od 08 III 2003 roku do 30 III 2004 roku tj. o przestępstwo z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 64 § 1 kk;

IX. W nocy z 14 na 15 października 2006 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) po uprzednim zerwaniu dwóch klódek przy kracie zabezpieczającej okno, wypchnięciu okna dokonał włamania do apteki położonej w C. przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50 złotych oraz nieustalone medykamenty o wartości nie mniejszej niż 500 złotych, które następnie przekazał M. T. jako formę zapłaty za zakupione narkotyki przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 23 XI 2000 roku sygn. akt III K 614/00 za czyny z art. 280 § 1 KK i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 III 2000 roku do 04 V 2001 roku i od 03 VI 2001 roku do 23 I 2002 roku, od 14 III 2002 roku do 15 V 2002 roku i od 08 III 2003 roku do 30 III 2004 roku tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 KK w zw. z art. 64 § 1 kk.

W. B. został oskarżony o to, że:

X. W okresie od marca 2008 roku do sierpnia 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1) w skład której wchodził J. A., T. B. i inne osoby, zajmującą się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

XI. W okresie od marca 2008 roku do sierpnia 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 940 gram amfetaminy, co stanowi 9.400 porcji konsumenckich, w ten sposób, iż w miesiącu marcu 2008 roku nakłaniał J. A. do wnoszenia na teren Aresztu Śledczego w C. wyżej wymienionych substancji narkotycznych oraz skontaktował go w tym celu z P. K. (1), a także na polecenie P. K. (1) brał udział w dystrybucji wyżej wymienionego narkotyku, w tym działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. przekazał nie mniej niż 90 gram amfetaminy A. T. w celu dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie IV K 927/01 z dnia 27 kwietnia 2004 roku za czyny z art. 279 § 1 kk i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17 października 2000 roku do 26 marca 2001 roku oraz od 02 sierpnia 2003 roku do 27 kwietnia 2004 roku, który to wyrok następnie został objęty wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 25 sierpnia 2008 roku sygn. akt II K 100/08 tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 65 § 1 KK i art. 64 § 1 kk;

XII. W dniu 18 marca 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. wbrew przepisom ustawy udzielił J. A. pojedynczej porcji konsumenckiej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy tj. o przestępstwo z art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 r.

L. K. został oskarżony o to, że:

XVI. W okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku w C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1) w skład której wchodził J. A., W. B. T. B. i inne osoby, zajmującą się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

XVII. W okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku w C., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 650 gram amfetaminy, co stanowi 6500 porcji konsumenckich, w ten sposób, iż na polecenie P. K. (1) przekazywał wyżej wymieniony narkotyk innym osobom w celu wniesienia go na teren Aresztu Śledczego w C. i przekazania go P. K. (1) do dalszej dystrybucji tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

K. A. została oskarżona o to, że:

XVIII. W okresie od marca 2008 roku do września 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1) w skład której wchodził J. A., T. B. i inne osoby zajmującą się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

XIX. W okresie od marca 2008 roku do września 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy brała udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ten sposób, iż w trakcie odwiedzin J. A. przekazała mu nie mniej niż 14 razy tzw. „kulki” z zawartością łącznie nie mniej niż 700 gram amfetaminy, co stanowi 7000 porcji konsumenckich, przy czym zarzucanego jej czynu dopuściła się działając w zorganizowanej grupie przestępczej tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 kk. i art. 65 § 1 kk.

A. A. (1) została oskarżona o to, że:

XXI. W miesiącu wrześniu 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy brała udział w obrocie środkami odurzającymi w ten sposób, iż w trakcie odwiedzin J. A. przekazała mu nie mniej niż 4 tzw. „kulki” z zawartością łącznie nie mniej niż 10 gram marihuany tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii;

D. Z. został oskarżony o to, że:

XXIX. W okresie od września 2003 roku do stycznia 2004 roku na terenie Zakładu Karnego nr 2 w S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., J. K. (1) i innymi osobami, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 1500 gram amfetaminy co stanowi nie mniej niż 15.000 porcji konsumenckich w ten sposób, iż wnosił wyżej wymieniony narkotyk na teren wyżej wymienionego zakładu karnego odbierając go do odwiedzających go osób, a następnie porcjował wyżej wymienioną substancję psychotropową i przekazywał ją A. M. i J. K. w celu dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 29 marca 2001 roku sygn. akt XVI K 27/99 za czyn z art. 148 § 1 kk i z art. 280 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk i art. 64 § 1 kk na karę 25 lat pozbawienia wolności, którą aktualnie odbywa tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 64 § 1 kk.

J. K. został oskarżony o to, że:

XXX. W okresie od września 2003 roku do stycznia 2004 roku na terenie Zakładu Karnego nr 2 w S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie

i w porozumieniu i innymi osobami, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci 1,5 kg (1500 gram) amfetaminy, wniesionej na teren Zakładu Karnego nr 2 w S.przez D. Z.w ten sposób, iż przyjmował od wyżej wymienionego nieustalone porcje wyżej wymienionej substancji, a następnie rozprowadzał ją pośród współosadzonych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Wojewódzkiego w Bielsku – Białej z dnia 06 stycznia 1994 roku sygn. akt III K 52/92 następnie zmienionego na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 02 lutego 1995 roku sygn. akt II Akc 287/94 za czyn z art. 148 § 1 dkk oraz z art. 210 § 1 dkk na karę łączną 25 lat pozbawienia wolności jaką odbywa w okresie od 15 listopada 1991 roku tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXXI. W okresie od stycznia 2005 roku do września 2006 roku a terenie Zakładu Karnego nr 2 w S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1), wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci 200 gram amfetaminy którą nabył od M. G. (1) po cenie 30 złotych za 1 gram (łącznie 6000 złotych), a którą następnie rozprowadził wśród współosadzonych po cenie 50 złotych za 1 gram (łącznie 10.000 złotych), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Wojewódzkiego w Bielsku – Białej z dnia 06 stycznia 1994 roku sygn. akt III K 52/92 następnie zmienionego na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 02 lutego 1995 roku sygn. akt II Akc 287/94 za czyn z art. 148 § 1 dkk oraz z art. 210 § 1 dkk na karę łączną 25 lat pozbawienia wolności jaką odbywa w okresie od 15 listopada 1991 roku tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 64 § 1 kk.

A. U.został oskarżony o to, że:

XXXII. W okresie od stycznia 2005 roku do września 2006 roku na terenie Zakładu Karnego nr 2 w S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1), J. K. (1) i innymi osobami, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w ten sposób, iż nie mniej niż 10 krotnie przyjął na swoje nazwisko paczki z zawartością amfetaminy w tym:

- nie mniej niż dwukrotnie przyjął paczki z zawartością rolady w której każdorazowo znajdowało się nie mniej niż 100 gram amfetaminy (łącznie 200 gram) ,
- przyjął paczkę z zawartością pasty do zębów, w której znajdowało się nie mniej niż 20 gram amfetaminy
- trzykrotnie przyjął paczkę z zawartością smalcu w której każdorazowo znajdowało się nie mniej niż 50 gram amfetaminy (łącznie 150 gram), a następnie przekazał wyżej wymienione paczki M. G. (1)
- a także, nabył od M. G. (1) amfetaminę w ilości nie mniejszej niż 200 gram po cenie 30 złotych za 1 gram (łącznie 6000 złotych), a którą następnie rozprowadził wśród współosadzonych po cenie 50 złotych za 1 gram (łącznie 10.000 złotych), przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 22 grudnia 2003 roku sygn. akt XVI K 190/03 za czyny z art. 279 § 1 kk i inne na karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. Z art. 64 § 1 kk.

D. S.został oskarżony o to, że:

XXXIII. W okresie od czerwca 2006 roku do października 2006 roku w C. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 150 gram amfetaminy, co stanowi 1500 porcji konsumenckich oraz 30 sztuk tabletek ecstazy które nabył za pośrednictwem P. Z. od M. T. w celu dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił

się będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 280 § 1 KK na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 09 marca 2004 roku sygn. akt IV K 918/03 na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 XI 2004 roku do 08 grudnia 2005 roku tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. art. 12 KK w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXXIV. W nocy z 14 na 15 października 2006 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. po uprzednim zerwaniu dwóch klódek przy kracie zabezpieczającej okno, wypchnięciu okna dokonał włamania do apteki położonej w C. przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 50 złotych oraz nieustalone medykamenty o wartości nie mniejszej niż 500 złotych, które następnie przekazał M. T. jako formę zapłaty za zakupione narkotyki przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za czyn z art. 280 § 1 KK na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 09 marca 2004 roku sygn. akt IV K 918/03 na karę pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 29 XI 2004 roku do 08 grudnia 2005 roku tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk. w zw. z art. 64 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 26 lipca 2013 roku w sprawie o sygnaturze II K 100/10 orzekł:

1. oskarżonego **P. K. (1)** uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie pierwszym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 258 § 3 kk w związku z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 3 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;
2. oskarżonego P. K. (1) uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie drugim części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności a nadto obok orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;
3. oskarżonego P. K. (1) uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie trzecim części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonemu P. K. (1) kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wysokości 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
5. oskarżonego **T. B.** uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie czwartym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lata pozbawienia wolności;
6. oskarżonego T. B. uznał winnym tego, że w okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancjami psychotropowymi w postaci nie mniej niż 90 gramów amfetaminy, nie mniej niż 20 sztuk tabletek ecstasy oraz bliżej nieustalonymi ilościami marihuany w ten sposób, iż na polecenie P. K. (1) brał udział w dystrybucji wyżej wymienionych narkotyków w tym działając wspólnie i w porozumieniu z W. B. (1) przekazał nie mniej niż 90 gram amfetaminy i 20 sztuk tabletek ecstasy A. T. w celu dalszej odsprzedaży przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 23 XI 2000 roku sygn. akt III K 614/00 za czyny z art. 280 § 1 KK i inne na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 30 III 2000 roku do 04 V 2001 roku i od 03 VI 2001 roku do 23 I 2002 roku, od 14 III 2002 roku do 15 V 2002 roku i od 08 III 2003 roku do 30 III 2004 roku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w

związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

7. oskarżonego T. B. uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie szóstym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

8. oskarżonego T. B. uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie siódmym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

9. oskarżonego T. B. uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie ósmym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

10. oskarżonego T. B. uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie dziewiątym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonemu T. B. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wysokości 5 lat pozbawienia wolności;

12. oskarżonego **W. B.** uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie dziesiątym części wstępnej wyroku z tą zmianą jego opisu, że czynu tego dopuścił się w okresie od marca 2008 roku do dnia 9 lipca 2008 roku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył mu karę 1 rok i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

13. oskarżonego **W. B.** uznał winnym tego, że w okresie od marca 2008 roku do 9 lipca 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 90 gram amfetaminy, w ten sposób, iż w miesiącu marcu 2008 roku nakłonił J. A. do wnoszenia na teren Aresztu Śledczego w C. wyżej wymienionych środków odurzających oraz skontaktował go w tym celu z P. K. (1), a także na polecenie P. K. (1) brał udział w dystrybucji wyżej wymienionych narkotyków w tym działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. przekazał nie mniej niż 90 gram amfetaminy A. T. w celu dalszej odsprzedaży, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie IV K 927/01 z dnia 27 kwietnia 2004 roku za czyny z art. 279 § 1 kk i inne na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 17 października 2000 roku do 26 marca 2001 roku oraz od 02 sierpnia 2003 roku do 27 kwietnia 2004 roku, który to wyrok następnie został objęty wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 25 sierpnia 2008 roku sygn. akt II K 100/08, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 65 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

14. oskarżonego **W. B.** uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie dwunastym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 59 ust. 1 w/w ustawy wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności;

15. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonemu W. B. kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności;

20. oskarżonego **L. K.** uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie szesnastym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk skazał go na karę 1 rok pozbawienia wolności;

21. oskarżonego **L. K.** uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie siedemnastym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności a nadto obok orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość każdej stawki dziennej na kwotę 50 złotych;

22. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonemu **L. K.** kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

23. oskarżoną **K. A.** uznał winną dokonania czynu opisanego w punkcie osiemnastym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 kk i za to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności;

24. oskarżoną **K. A.** uznał winną dokonania czynu opisanego w punkcie dziewiętnastym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 w/w ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył jej karę 2 lat pozbawienia wolności;

25. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonej K. A. kary pozbawienia wolności i wymierzył jej karę łączną w wysokości 2 lat pozbawienia wolności,

26. na podstawie art. 69 § 1, § 2 i § 3 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej K. A. warunkowo zawiesił na okres próby w wysokości 5 lat i na podstawie art. 73 § 2 kk stosowanego z mocy art. 65 § 2 kk oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

27. oskarżoną A. A. uznał winną dokonania czynu opisanego w punkcie dwudziestym pierwszym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii za to na podstawie art. 56 ust. 1 w/w ustawy wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności;

28. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej A. A. warunkowo zawiesił na okres próby w wysokości 3 lat i na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżoną w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

38. oskarżonego **D. Z.** uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie dwudziestym dziewiątym części wstępnej wyroku uzupełniając opis tego czynu o stwierdzenie, że orzeczoną karę pozbawienia wolności odbywa nieprzerwanie od dnia 24 maja 1997 roku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności;

39. oskarżonego **J. K.** uznał winnym tego, że w okresie od września 2003 roku do stycznia 2004 roku na terenie Zakładu Karnego nr 2 w S., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia

korzyści majątkowej, działając wspólnie i w porozumieniu i innymi osobami, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie bliżej nie ustaloną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, wniesionej na teren Zakładu Karnego nr 2 w S.przez D. Z.w ten sposób, iż przyjmował od wyżej wymienionego nieustalone porcje wyżej wymienionej substancji, a następnie rozprowadzał ją pośród współosadzonych, przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym na mocy wyroku Sądu Wojewódzkiego w Bielsku – Białej z dnia 06 stycznia 1994 roku sygn. akt III K 52/92 następnie zmienionego na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 02 lutego 1995 roku sygn. akt II Akc 287/94 za czyn z art. 148 § 1 dkk oraz z art. 210 § 1 dkk na karę łączną 25 lat pozbawienia wolności jaką odbywa w okresie od 15 listopada 1991 roku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

40. oskarżonego J. K.uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie trzydziestym pierwszym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności;

41. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonemu J. K.kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności;

42. oskarżonego A. U.uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie trzydziestym drugim części wstępnej wyroku zmieniając opis tego czynu w zakresie powrotu do przestępstwa poprzez przyjęcie, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio karany za czyn z art. 310 § 1 i 3 kk w związku z art. 310 § 2 kk w zw. z art. 310 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i art. 310 § 2 kk w zw. z art. 310 § 3 kk w zw. z art. 286 § 3 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk z mocy prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 kwietnia 2002 roku w sprawie o sygnaturze akt XVI K 386/99 na karę dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, która to kara została objęta wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 9 października 2006 roku w sprawie o sygnaturze akt XVI K 83/06, którym to wyrokiem orzeczono karę łączną dziewięciu lat pozbawienia wolności jaką odbywał w okresach od 31 sierpnia 1997 roku do 10 października 1997 roku, od 3 grudnia 1998 roku do 3 grudnia 1998 roku od 8 marca 2001 roku do 13 października 2004 roku oraz od 13 października 2006 roku do 17 grudnia 2008 roku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

43. oskarżonego D. S.uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie trzydziestym trzecim części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku przy zastosowaniu art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

44. oskarżonego D. S.uznał winnym dokonania czynu opisanego w punkcie trzydziestym czwartym części wstępnej wyroku, który to czyn wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności;

45. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył wyżej wymierzone oskarżonemu D. S.kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną w wysokości 3 lat pozbawienia wolności;

46. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności rzeczywisty okres pozbawienia wolności w niniejszej sprawie oskarżonym;

- P. K. (1) od 1 lipca 2011 roku do dnia 26 lipca 2013 roku;

- T. B. od dnia 7 września 2011 roku do 29 marca 2012 roku oraz od 29 maja 2012 roku do 29 czerwca 2012 roku oraz od 29 sierpnia 2012 roku do 26 lipca 2013 roku.;

- Ł. K. od dnia 19 listopada 2009 roku do dnia 17 lutego 2011 roku;

- A. U. od dnia 3 lutego 2010 roku do dnia 15 lutego 2010 roku;

47. na podstawie art. 627 kpk i art. 633 kpk oraz art. 1 ust. 1 pkt 5 i art. 3 ust. 1 przepisów ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych P. K. (1) i Ł. K. kwoty po 2400 złotych tytułem opłaty oraz obciążył każdego z nich częścią wydatków postępowania poniesionych przez Skarb Państwa w związku ze sprawą każdego z tych oskarżonych;

48. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych T. B., W. B., J. A., K. A., A. A., O. W., D. Z., J. K., A. U. (2) i D. S. od kosztów procesu obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelacje od wyroku złożyli: Prokurator oraz obrońcy oskarżonych P. K. (1), T. B., W. B., Ł. K., D. Z., J. K., A. U. i D. S..

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonych w części dotyczącej kary oraz orzeczenia o kosztach wobec oskarżonego:

1. P. K. (1) w punkcie 2,3,4 oraz 47 wyroku
2. T. B. w punkcie 6,7,8,9, 10,11 wyroku
3. W. B. w punkcie 12, 13, 15 wyroku
4. Ł. K. w punkcie 20, 21, 22 oraz 47 wyroku
5. K. A. w punkcie 24 wyroku
6. A. A. w punkcie 27 wyroku
7. D. Z. w punkcie 38 wyroku
8. J. K. (2) w punkcie 39, 40, 41 wyroku
9. A. U. w punkcie 42 wyroku
10. D. S. w punkcie 43 wyroku

oraz w zakresie kwalifikacji prawnej odnośnie czynu z pkt. 14 wyroku wobec W. B..

Powołując się na przepis art. 438 pkt 1, 2 i 4 k.p.k. i wyrokowi temu zarzucił:

w części dotyczącej oskarżonego **P. K. (1)**:

I. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 2 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

II. obrazę prawa materialnego, a to art. 626 §1 kpk poprzez nieokreślenie wysokości kosztów sądowych i wydatków zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, podczas gdy zgodnie z dyspozycją tego przepisu określenie takie jest obligatoryjne,

III. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wyrażającą się w orzeczeniu wobec niego za czyn opisany w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 5 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 i 3 kk kary grzywny w wysokości 200 stawek po 50 złotych każda, za czyn opisany w punkcie trzecim części wstępnej wyroku na podstawie art. 59 ust.1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 2 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu przejawiający się między innymi w nagannej motywacji sprawcy dążącego do osiągnięcia korzyści majątkowej działającego z zamiarem przemyślanym, godzącego swoim zachowaniem w dobro prawne w postaci zdrowia powszechnego a jednocześnie łamiącego zasady izolacji penitencjarnej, wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynów wyrażającej się w ilości narkotyków będących przedmiotem tych przestępstw, wielość popełnionych przestępstw, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami a nadto niewątpliwie wysoki stopień winy oskarżonego, będącego przywódcą zorganizowanej grupy przestępczej, a także fakt, że brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego, sprawiają, iż orzeczone wobec niego kary jednostkowe oraz kara łączna są karami rażąco niewspółmiernymi, w sposób oczywisty nie odzwierciedlającą ustalonych okoliczności sprawy obciążających P. K. (1) w kontekście ustawowych dyrektyw wymiaru kary, która nie może spełniać wymogów zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej,

w części dotyczącej oskarżonego **T. B.**

IV. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 6 i 8 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

V. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wyrażającą się w orzeczeniu wobec niego za czyn opisany w punkcie szóstym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku kary 3 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie siódmym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie ósmym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii karę 2 lat pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie dziewiątym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie dziesiątym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 279§1 kk karę 2 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej 5 lat pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu przejawiający się między innymi w nagannej motywacji sprawcy dążącego do osiągnięcia korzyści majątkowej działającego z zamiarem przemyślanym, godzącego swoim zachowaniem w dobro prawne w postaci zdrowia powszechnego a jednocześnie łamiącego zasady izolacji penitencjarnej, wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynów wyrażającej się w ilości narkotyków będących przedmiotem tych przestępstw, wielość popełnionych przestępstw, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami a nadto niewątpliwie wysoki stopień winy oskarżonego, działającego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także fakt, że brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego, sprawiają, iż orzeczone wobec niego kary jednostkowe oraz kara łączną, są karami rażąco niewspółmiernymi, w sposób oczywisty nie odzwierciedlającą ustalonych okoliczności sprawy obciążających T. B. w kontekście ustawowych dyrektyw wymiaru kary, która nie może spełniać wymogów zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej,

w części dotyczącej oskarżonego **W. B.**

VI. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 13 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

VII. obrazę prawa materialnego tj. art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na przypisaniu W. B.w pkt. 14 zaskarżonego wyroku sprawstwa występku z art. 59 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii podczas gdy jego zachowanie wyczerpało znamiona występku z art. 58 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

VIII. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wyrażającą się w orzeczeniu wobec niego za czyn opisany w punkcie trzynastym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 2 lat pozbawienia wolności, a w konsekwencji kary łącznej trzech lat pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu przejawiający się między innymi w nagannej motywacji sprawcy dążącego do osiągnięcia korzyści majątkowej działającego z zamiarem przemyślanym, godzącego swoim zachowaniem w dobro prawne w postaci zdrowia powszechnego a jednocześnie łamiącego zasady izolacji penitencjarnej, wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynów wyrażającej się w ilości narkotyków będących przedmiotem tych przestępstw, wielość popełnionych przestępstw, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami a nadto niewątpliwie wysoki stopień winy oskarżonego, działającego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także fakt, że brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego, sprawiają, iż orzeczone wobec niego kary jednostkowe oraz kara łączna, są karami rażąco niewspółmiernymi, w sposób oczywisty nie odzwierciedlającą ustalonych okoliczności sprawy obciążających W. B.w kontekście ustawowych dyrektyw wymiaru kary, która nie może spełniać wymogów zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej,

w części dotyczącej oskarżonego **L. K.:**

IX. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustaw z dnia 29 Lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nieorzeczeniu w punkcie 21 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

X. obrazę prawa materialnego, a to art. 626§1 kpk poprzez nieokreślenie wysokości kosztów sądowych i wydatków zasądzonych od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa, podczas gdy zgodnie z dyspozycją tego przepisu określenie takie jest obligatoryjne.

XI. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu wyrażającą się w orzeczeniu wobec niego za czyn opisany w punkcie dwudziestym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 258§1 kk kary 1 roku pozbawienia wolności, za czyn opisany w punkcie dwudziestym pierwszym części dyspozytywnej wyroku na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 2 lat pozbawienia wolności a nadto na podstawie art. 33§2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 złotych każda, a w konsekwencji kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości zarzuconego mu czynu przejawiający się między innymi w nagannej motywacji sprawcy dążącego do osiągnięcia korzyści majątkowej działającego z zamiarem przemyślanym, godzącego swoim zachowaniem w dobro prawne w postaci zdrowia powszechnego a jednocześnie łamiącego zasady izolacji penitencjarnej, wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynów wyrażającej się w ilości narkotyków będących przedmiotem tych przestępstw, wielość popełnionych przestępstw, działanie wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami a nadto niewątpliwie wysoki, stopień winy oskarżonego, działającego w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, a także fakt, że brak jest jakichkolwiek okoliczności łagodzących po stronie oskarżonego, sprawiają, iż orzeczone wobec niego kary jednostkowe oraz kara łączna są karami rażąco niewspółmiernymi, w sposób oczywisty nie odzwierciedlającą ustalonych okoliczności sprawy obciążających L. K. w kontekście ustawowych dyrektyw wymiaru kary, która nie może spełniać wymogów zarówno w zakresie prewencji indywidualnej jak i generalnej,

w części dotyczącej **K. A.**

XII. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 24 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary

pozbawienia wolności podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie ;

w części dotyczącej **A. A.**

XIII. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 27 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

w części dotyczącej **D. Z.**

XIV. obrazę prawa materialnego, a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 38 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie

w części dotyczącej **J. K.**

XV. obrazę prawa materialnego, a to art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 39 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

XVI. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 40 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie;

w części dotyczącej **A. U.**

XVII. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o

przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 42 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

w części dotyczącej **D. S.**

XVIII. obrazę prawa materialnego a to art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii polegającą na nie orzeczeniu w punkcie 43 części dyspozytywnej wyroku wobec oskarżonego kary grzywny obok kary pozbawienia wolności, podczas gdy sankcja określona w w/w przepisie przewiduje takie kumulatywne orzeczenie obligatoryjnie,

Podnosząc powyższe zarzuty

1. w punkcie drugim poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. K. (1) na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku kary 6 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda;

2. w punkcie trzecim poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. K. (1) na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 §2 kk kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50 złotych każda;

3. w punkcie czwartym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego P. K. (1) kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 9 lat oraz kary grzywny w wymiarze 140 stawek dziennych po 50 złotych każda;
4. w punkcie szóstym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. B. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku kary 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych każda;
5. w punkcie siódmym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. B. na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych każda;
6. w punkcie ósmym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. B. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych każda;
7. w punkcie dziewiątym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. B. na podstawie art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk kary grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 30 złotych każda;
8. w punkcie dziesiątym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. B. na podstawie art. 279§1 kk 2 lat pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33§2 kk kary grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych każda;
9. w punkcie jedenastym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego T. B. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 7 lat oraz kary łącznej grzywny w wysokości 130 stawek dziennych po 30 złotych każda;
10. w punkcie trzynastym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego W. B. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku kary 4 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych każda;
11. w punkcie czternastym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego W. B. na podstawie art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku pozbawienia wolności;
12. w punkcie piętnastym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego W. B. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
13. w punkcie dwudziestym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego Ł. K. na podstawie art. 258§1 kk kary 2 lat pozbawienia wolności;
14. w punkcie dwudziestym pierwszym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego Ł. K. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku kary 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 200 złotych każda;
15. w punkcie dwudziestym drugim poprzez orzeczenie wobec oskarżonego Ł. K. kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy;
16. w punkcie dwudziestym czwartym poprzez orzeczenie wobec oskarżonej K. A. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda;
17. w punkcie dwudziestym siódmym poprzez orzeczenie wobec oskarżonej A. A. na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary 1 roku pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 30 stawek dziennych po 10 złotych każda;

18. w punkcie trzydziestym ósmym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D. Z. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 roku kary czterech lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych każda;

19. w punkcie trzydziestym dziewiątym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. K. na podstawie art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kary dwóch lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda;

20. w punkcie czterdziestym poprzez orzeczenie wobec oskarżonego J. K. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku kary trzech lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 złotych każda;

21. w punkcie czterdziestym pierwszym poprzez orzeczenie kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności i kary łącznej grzywny w wysokości 90 stawek dziennych po 10 złotych każda;

22. w punkcie czterdziestym drugim poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. U. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda;

23. w punkcie czterdziestym trzecim poprzez orzeczenie wobec oskarżonego D. S. na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed daty 9 grudnia 2011 roku kary 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda;

24. w punkcie czterdziestym siódmym poprzez kwotowe orzeczenie wysokości kosztów postępowania, jakimi obciążeni zostali P. K. (1) i Ł. K.

a w pozostałym zakresie o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Obrońca oskarżonego P. K. (1) zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości i zarzucił orzeczeniu:

a) obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 182 § 3 kpk w związku z art. 391 § 2 kpk poprzez ich zastosowanie i pouczenie świadka A. T. w toku rozprawy z dnia 5 maja 2011 r. (k. 5099) o przysługującym mu prawie do odmowy składania zeznań, z którego skorzystał i odczytanie na mocy art. 391 § 2 uprzednio składanych przez świadka wyjaśnień pomimo, iż świadkowi nie przysługiwało prawo do odmowy składania zeznań, gdyż nie był on wówczas oskarżony o współudział w przestępstwie objętym postępowaniem,

b) błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść orzeczenia, a to poprzez przyjęcie, iż oskarżony kierował zorganizowaną grupą przestępczą, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż taka grupa istniała;

c) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia a to poprzez przyjęcie, iż oskarżony uczestniczył w obrocie czy też wprowadzał do obrotu środki odurzające podczas, gdy nie zdołano ustalić, czy na teren aresztu śledczego wnoszono substancje zabronione w myśl ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed 9 grudnia 2011 r., jak też nie ustalono, czy oskarżony podejmował czynności polegające na wprowadzeniu do obrotu, uczestniczył w obrocie czy też udzielił innym osobom substancji zabronionych;

d) błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się czynu kwalifikowanego z art. 59 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (pkt 3) podczas gdy w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodów przemawiających za takim ustaleniem, a nadto ustaleniom tym nie towarzyszą żadne rozważania zawarte w pisemnych motywach orzeczenia;

e) naruszenie przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 170 § 2 kpk poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o przesłuchanie w charakterze świadków: M. J., M. K. (2), R.P. wyłącznie z powodu, iż zmierzając one do wykazania, że oskarżony P. K. (1) nie handlował narkotykami,

f) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 4 w zw. z art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego i dowolną, jego ocenę, uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi mający istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a to poprzez przyjęcie, że:

- oskarżony działał w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, którą kierował pomimo, iż w sprawie brak jest dowodów" wskazujących na sprawstwo P. K. (1);
- bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów z art. 53 ust. 1 i 2, a także z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co pozostaje w sprzeczności z zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym jak i ustaleniami Sądu zamieszczonymi w pisemnych motywach wyroku;

g) obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art.

424 § 1 i 2 kpk poprzez uchybienie przez Sąd w trakcie analizy materiału dowodowego zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wyciągnięcia wskutek tego błędnych i dowolnych ustaleń faktycznych;

h) mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania polegającą na

naruszeniu art. 5 § 2 kpk i wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo, poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wszelkich pojawiających się w sprawie wątpliwości.

Obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony udzielonej z wyboru według norm przepisanych, ewentualnie na wypadek nie uwzględnienia powyższego wnoszę o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego T. B. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości i orzeczeniu temu zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka A. T., a nadto wyjaśnień oskarżonego T. B., opierającej się m. in. na braku wszechstronnego rozważenia treści tych zeznań i wyjaśnień w zestawieniu z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami i prowadzącej w konsekwencji do uznania ich za niewiarygodne; na podstawie zeznań ww. świadka Sąd w odniesieniu do każdego z przypisanych oskarżonemu czynów dokonał ustaleń odnośnie jego winy i sprawstwa w sytuacji, gdy ani świadek ani sam oskarżony okoliczności wymienionych w akcie oskarżenia zdarzeń nie potwierdzają - nadto poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień współoskarżonych co przede wszystkim w odniesieniu do charakteru sprawy oraz wobec okoliczności kary grożącej współoskarżonym za zarzucane przestępstwa, winno być traktowane przez Sąd w sposób wyjątkowo pobłażliwy - a nadto na uzależnieniu od ich treści rozstrzygnięcia w przedmiocie winy oskarżonego T. B. w sytuacji, gdy wyjaśnienia współoskarżonych nie powinny stanowić jednoznacznego dowodu w postępowaniu, a jedynie mało szczegółowy dowód z pomówień, którego przeprowadzenie i ocena wymaga od Sadu ponadprzeciętnej skrupulatności;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść rozstrzygnięcia w zakresie czynów przypisywanych oskarżonemu poprzez ustalenie, że oskarżony dokonał wszystkich czynów mu zarzucanych w punktach IV - IX części wstępnej wyroku, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1), zajmującej się wprowadzaniem do obrotu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych, przestępstwami przeciwko życiu i zdrowiu tj. winnego przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., 279 k.k. a nadto z art. 56 ust. 1,

2 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy okoliczności sprawy oraz prawidłowa i całościowa wykładnia materiału dowodowego prowadzą do wniosku, że oskarżony nie należał do zorganizowanej grupy przestępczej pod kierownictwem współoskarżonego P. K. (1);

3. rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu wobec oskarżonego kary łącznej w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania jako kary rażąco surowej w relacji do celów kary i pozostałych zasad określonych w art. 53 k.k. oraz aktualnej postawy życiowej oskarżonego i stopnia zaawansowania procesu jego resocjalizacji, występujących w sprawie okoliczności łagodzących odpowiedzialność karną przy jednocześnie wyeksponowanym i niewłaściwie ocenionym stopniu zawinienia oskarżonego powodując, że dolegliwość tak ustalonego wymiaru kary rażąco przekracza stopień winy, nie uwzględniając w należyтым stopniu konieczności oddziaływania wychowawczego w stosunku do sprawcy.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty poprzez uniewinnienie oskarżonego T. B. od zarzucanych mu czynów;

względnie

2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji;

nadto o:

3. zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz Adwokata M. S. kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, które to koszty nie zostały poniesione ani w całości ani w części.

Obrońca oskarżonego W. B. zaskarżył wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego w całości i orzeczeniu zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony W. B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1), w skład której wchodził J. A., T. B. i inne osoby zajmujące się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniony zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów, nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, iż oskarżony był członkiem takiej grupy, ani też by grupa istniała,

b) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony W. B., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 90 gram amfetaminy, a także że nakłonił J. A. do wnoszenia na teren Aresztu Śledczego w C. wymienionych środków odurzających oraz skontaktował go w tym celu z P. K. (1), a także na polecenie P. K. (1) brał udział w dystrybucji wyżej wymienionych narkotyków w tym działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. przekazał nie mniej niż 90 gram amfetaminy A. T. w celu dalszej odsprzedaży, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniony zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów, nie daje żadnych podstaw do ustalenia, że na teren Aresztu Śledczego w C. wnoszono substancje tego rodzaju, jak i ilości takich substancji,

c) błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony W. B. w dniu 18 marca 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. udzielił J. A. pojedynczej porcji konsumenckiej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniony zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów, nie daje żadnych podstaw do takiego ustalenia, szczególnie gdy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia Sąd I instancji nie czyni, żadnych szczegółowych ustaleń w tym zakresie, chociażby odnośnie sposobu w jaki oskarżony W. B. miałby wejść w posiadanie wskazanej substancji psychotropowej

d) naruszenie przepisów postępowania, a to art. 4 w zw. z art. 7 kpk oraz art. 410 kpk, poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego (przede wszystkim w postaci wyjaśnień współoskarżonych, w tym

P. K. (1) i J. A., T. B., oraz świadków: A. T., R. G., D. C., P. W., A. D., T. F., R. K., R. S., J. B., M. B., D. W.) i dowolną, jego ocenę, a także uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony W. B. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1), w skład której wchodziły inne osoby,

- oskarżony W. B., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 90 gram amfetaminy, a także że nakłonił J. A. do wnoszenia na teren Aresztu Śledczego w C. wymienionych środków odurzających oraz skontaktował go w tym celu z P. K. (1), a także na polecenie P. K. (1) brał udział w dystrybucji wyżej wymienionych narkotyków w tym działając wspólnie i w porozumieniu z T. B. przekazał nie mniej niż 90 gram amfetaminy A. T. w celu dalszej odsprzedaży;

- oskarżony W. B. w dniu 18 marca 2008 roku na terenie Aresztu Śledczego w C. udzielił J. A. pojedynczej porcji konsumennej substancji psychotropowej w postaci amfetaminy;

e) obrazę przepisów prawa procesowego mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 i 2 kpk, polegającą na uchybieniu przez Sąd pierwszej instancji, w trakcie analizy materiału dowodowego, zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, co doprowadziło do poczynienia przez Sąd pierwszej instancji błędnych i dowolnych ustaleń faktycznych,

f) mającą wpływ na treść wyroku obrazę przepisów postępowania polegającą na naruszeniu art. 5 § 2 kpk i wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo, poprzez nie wyjaśnienia, a w konsekwencji rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego W. B. wszelkich pojawiających się w sprawie wątpliwości.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o uniewinnienie oskarżonego W. B. od wszystkich zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Obrońca oskarżonego Ł. K. zaskarżył wyrok w części dotyczącej uznania tego oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w punktach XVI i XVII części wstępnej wyroku i sformułował następujące zarzuty odwoławcze:

1. naruszenia przepisów postępowania, a to art. 4 w zw. z art. 7 kpk, poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny materiału dowodowego i dowolną, jego ocenę, uwzględnienie jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego, co skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi mający istotny wpływ na treść tego orzeczenia, a to poprzez przyjęcie, że:

- oskarżony Ł. K. w okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez P. K. (1) w skład której wchodził J. A., W. B. T. B. i inne osoby zajmującą się nielegalnym obrotem środkami odurzającymi, co pozostaje w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym;

- oskarżony Ł. K. w okresie od marca 2008 roku do stycznia 2009 roku w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając z innymi osobami brał udział w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 650 gram amfetaminy co stanowi 6500 porcji konsumennej w ten sposób że na polecenie P. K. (1) przekazywał wyżej wymieniony narkotyk innym osobom w celu wniesienia go na teren Aresztu Śledczego w C.;

- bezpodstawnym przyjęciu, iż oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów z art. 258 § 1 kk i art. 56 ust 1 i 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o Przeciwdziałaniu Narkomanii przy zast. Art 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, co pozostaje

w sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym jak i ustaleniami Sądu zamieszczonymi w pisemnych motywach wyroku;

2. obrazy przepisów prawa procesowego mającej wpływ na treść orzeczenia, a to art. 424 § 1 i 2 kpk poprzez uchybienie przez Sąd w trakcie analizy materiału dowodowego zasadom logiki i doświadczenia życiowego oraz brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wyciągnięcia w skutek tego błędnych i dowolnych ustaleń faktycznych, w szczególności, że oskarżony Ł. K. otrzymywał polecenia od P. K. (1) poprzez wyrzucanie tzw. strzałek przez okno w sytuacji, gdy mógł on kontaktować się z P. K. (1) legalnie podczas widzeń;

3. mającej wpływ na treść wyroku obrazy przepisów postępowania polegającej na naruszeniu art. 5 § 2 kpk i wyrażonej w nim zasady in dubio pro reo, poprzez niewyjaśnienie; a w konsekwencji rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wszelkich pojawiających się w sprawie wątpliwości.

W oparciu o te zarzuty obrońca ten wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od wszystkich zarzucanych mu czynów oraz zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego kosztów obrony udzielonej z wyboru według norm przepisanych, ewentualnie na wypadek nie uwzględnienia powyższego wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonego D. Z.zaskarżył wyrok w części dotyczącej tego oskarżonego w całości i zarzucił orzeczeniu:

1. obrazę przepisów prawa postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 k.p.k. polegającą na naruszeniu zasady obiektywizmu, na skutek uwzględnienia dowodów przemawiających wyłącznie na niekorzyść oskarżonego, a pominięciu dowodów dla niego korzystnych, w szczególności złożonych przez oskarżonego wyjaśnień, w których konsekwentnie nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu,

- art. 5§2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść D. Z.przyjmując, iż:

a. wystarczającym dla przyjęcia odpowiedzialności karnej oskarżonego D. Z.za czyn opisany w pkt. XXIX wyroku, a polegający na obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 500 gramów amfetaminy, jedynie na podstawie domysłów i podejrzeń M. G. (2), gdyż D. Z.powiedział M. G. (2), że ma krwawienia z odbytu i na tej podstawie M. G. (2)podejrzewał, że wnosi on narkotyki w odbycie, przy czym w toku postępowania nie udowodniono, czy rzeczywiście w taki sposób i czy w ogóle, dokonywał on wprowadzenia w obrót narkotyków do Zakładu Karnego nr(...) w S.,

b. wystarczającymi dla stwierdzenia odpowiedzialności karnej oskarżonego za czyn opisany w pkt. XXIX wyroku, są pomawiające go zeznania M. G. (2)i wyjaśnienia A. U.pomimo, iż żaden z pozostałych dowodów zebranych w sprawie w sposób jednoznaczny nie wskazuje na D. Z., jako na sprawcę zdarzenia stanowiącego przedmiot rozpoznania;

- błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, jakoby oskarżony D. Z.dokonał zarzucanego mu czynów, gdy tymczasem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy zawiera liczne sprzeczności, które nie zostały usunięte w toku postępowania sądowego:

a) poprzez nieustalenie oraz nieprzesłuchanie w charakterze świadków funkcjonariuszy pełniących służby w Zakładzie Karnym nr (...) w S., którzy mogliby pomagać albo ułatwiać wprowadzanie w obrót narkotyków na teren Zakładu Karnego; poprzez nie ustalenie, czy przeciwko funkcjonariuszom służby więziennej toczy się postępowanie karne lub postępowania dyscyplinarne, co miało wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku,

b) przydanie waloru wiarygodności zeznaniom świadka M. G. (2), w sytuacji gdy był on w przeszłości wielokrotnie karany, który w zamian za zeznania obciążające oskarżonego D. Z.oraz innych oskarżonych, kierował się wyłącznie swoim prywatnym interesem, mając na celu uniknięcie odpowiedzialności karnej,

c) odmowę wiarygodności wyjaśnieniom D. Z., które są konsekwentne i spójne, wskazał on iż pozostawali w konflikcie ze świadkiem M. G. (2) od 1993 roku oraz że świadek M. G. (2) przyczynił się on bezpośrednio do tzw. „schowania do worka” oskarżonego D. Z..

Obrońca zarzucił również naruszenie prawa procesowego w postaci:

- art. 170 § 1 pkt. 5 kpk oraz art. 170 § 2 poprzez oddalenie zawnioskowanych przez obronę wniosków dowodowych z dnia 12 kwietnia 2013 roku (k. 9955, 9956), 13 maja 2013 roku (k. 9859, 9859) oraz 10 czerwca 2013 (k. 1081, 1982), jakoby miałyby zmierzać do przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy wnioski te prowadziłyby do wykazania, że dotychczasowe dowody zebrane w toku postępowania (zeznania M. G. (2) i wyjaśnienia A. U.) wskazywałyby przeciwieństwo, tego co zostało udowodnione, a w szczególności pozwalałyby na ustalenie, czy w świetle obowiązujących procedur bezpieczeństwa w zakładzie karnym, oraz i stosowania w praktyce przez funkcjonariuszy służby więzienne, możliwe byłoby posiadanie przez skazanego substancji tzw. zakazanych tj. — np. amfetaminy oraz nieprzesłuchanie w charakterze świadków funkcjonariuszy służby więziennej, którzy wówczas sprawowali nadzór nad tzw. paczkarnią w sytuacji, gdy oskarżony A. U. wskazał, iż w tzw. paczkami zawsze odbierał paczki dla siebie, M. G. (2) oraz D. Z. od tego samego funkcjonariusza służby więziennej, a także wobec konieczności ewentualnego skonfrontowania przesłuchanych funkcjonariuszy pełniących wówczas służbę, z zeznaniami M. G. (2) oraz wyjaśnieniami A. U., czego Sąd I-instancji nie dokonał w toku procedowania,

- art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 6 poprzez nie ustosunkowanie się w uzasadnieniu wyroku z dnia 26 lipca 2013 roku Sądu Okręgowego w Częstochowie, do zawnioskowanych przez obronę wniosków dowodowych, co w konsekwencji naruszyło prawo do obrony oskarżonego D. Z.,

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonego D. Z. od popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów - ewentualnie - o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Częstochowie.

Obrońca oskarżonego J. K. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości i zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania, a to art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., polegającą na nie wskazaniu przyczyn, dla których Sąd I instancji nie uznał wyjaśnień oskarżonego K. za wiarygodne, powołując się jedynie na ich sprzeczność z wyjaśnieniami jednego ze współoskarżonych i zeznaniami trzech świadków.

W związku z powyższym zarzutem wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. U. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego co do kary i zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 60 § 3 k.k., polegającą na nieprawidłowym zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do oskarżonego, który współdziałając z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, ujawnił istotne okoliczności jego popełnienia oraz osób w nim uczestniczących. W konsekwencji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie wobec oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji, a także o zasądzenie kosztów z tytułu obrony z urzędu przed Sądem II instancji wg norm przepisanych.

Obrońca oskarżonego D. S. zaskarżył wyrok odnośnie tego oskarżonego w całości i orzeczeniu zarzucił:

- co do czynu pkt XXXIII części wstępnej wyroku:

1. obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu szeregu ustaleń stanowiących, co najmniej nadinterpretację materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego poprzez uznanie, iż zeznania świadka koronnego P. Z. jako dowód samoistny może decydować o winie oskarżonego pomijając okoliczność, iż oskarżony w złożonych wyjaśnieniach przyznał, że kupował narkotyki ale tylko na własny użytek,

bowiem był osobą silnie uzależnioną. Świadek koronny nie wskazał ani jednej osoby której oskarżony miałby udzielać narkotyku, żaden świadek też nie potwierdził, że miałby kupować narkotyki od oskarżonego, a rzekomą wiedzę w tym zakresie świadek koronny miał czerpać od samego oskarżonego D. S.;

2. naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, to jest art.5§ 2 kpk poprzez przyjęcie, iż zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie oskarżonego za winnego zarzucanego mu czynu oraz naruszenie zasady obiektywizmu poprzez przyjęcie, iż oskarżony pomimo, iż jest osobą silnie uzależnioną nie mógł zażywać dziennie do 2 gram amfetaminy powołując się na dane statystyczne z 2007r. i opinię biegłego pomimo, iż kwestia reakcji organizmu na ilość zażywanego narkotyku winna być ustalana indywidualnie biorąc pod uwagę zakres uzależnienia, predyspozycje fizyczne, tolerancje na narkotyk związaną z jego wieloletnim zażywaniem, skład narkotyku, a nie dające się usunąć wątpliwości w tym zakresie winny być rozstrzygane na korzyść oskarżonego.

- co do czynu XXXIV części wstępnej wyroku

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art.7 k.p.k. polegającą na dokonaniu szeregu ustaleń stanowiących co najmniej nadinterpretację materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego poprzez uznanie, iż zeznania świadka koronnego P. Z. potwierdzają dopuszczenie się przez oskarżonego czynu z art. 279 § 1 kk, gdy informacje o włamaniu do apteki świadek koronny miał uzyskać z podsłuchiowanych komunikatów policyjnych oraz od T. B. pseudonim (...), który powyższemu zaprzeczył;

4. z ostrożności procesowej obrońca na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucił rażącą niewspółmierność kary jednostkowej 2 lat pozbawienia wolności za czyn XXXIV części wstępnej wyroku tj. z art. 279 § 1 kk poprzez błędną ocenę stopnia społecznej szkodliwości w szczególności biorąc pod uwagę wartość przedmiotu przestępstwa w kwocie 550 zł.

Opierając się na tych zarzutach obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego D. S.od zarzucanych mu czynów w pkt. XXXIII i XXXIV części wstępnej wyroku, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zaś w zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary za czyn XXXIV wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1)

Częściowo uzasadniony okazał się sformułowany przez tego obrońcę zarzut obrazę art. 182 § 3 kpk w zw. z art. 391 § 2 kpk i to w taki sposób oraz w takim stopniu, że mogło to mieć zgodnie z twierdzeniem obrońcy wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Zarzut ten odnosi się do zeznań świadka A. T.oraz przebiegu przesłuchania tego świadka na rozprawie przed Sądem Okręgowym w dniu 05 maja 2011 roku. Rację ma skarżący, iż błędem Sądu I instancji było uznanie, iż świadkowi A. T., z uwagi na toczące się postępowanie w innej sprawie, służy prawo odmowy zeznań w odniesieniu do wszystkich zarzutów stawianych oskarżonemu P. K. (1)(w równej mierze dotyczy to także oskarżonych T. B.i W. B., o czym mowa będzie w dalszej części niniejszego uzasadnienia). Rozpocząć należy od tego, iż specyfiką sprawy karnej złożonej pod względem przedmiotowym i podmiotowym, jak sprawa niniejsza jest to, iż jej przedmiotem są różne zdarzenia historyczne opisane w poszczególnych zarzutach. Tym samym w przypadku badania czy świadkowi przysługuje na podstawie art. 182 § 3 kpk prawo odmowy zeznań zważyć należy na to, aby ustalić, w jakim zakresie jest on oskarżony w innej sprawie o współudział w przestępstwie bądź w przestępstwach objętych postępowaniem w sprawie, w której występuje jako świadek. Przystępując do przesłuchania A. T.na rozprawie w dniu 05 maja 2011 roku Sąd I instancji dysponował pismem Prokuratury Okręgowej w Częstochowie z dnia 29 kwietnia 2011 roku, którym prowadzący śledztwo przeciwko podejrzanemu A. T.předstawił treść stawianych mu w tamtym postępowaniu zarzutów. Analiza ich treści prowadzi do wniosku, iż w szerokim znaczeniu, a o takie chodzi ustawodawcy w art. 182 § 3 kpk, A. T.podejrzany był o współudział w przestępstwach objętych niniejszym postępowaniem jedynie w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie 2 powołanego pisma. Odnieść to należy bezpośrednio do zarzutów postawionych w niniejszym postępowaniu oskarżonemu T. B.w punkcie V aktu oskarżenia oraz W. B.w punkcie XI aktu oskarżenia. Pośrednio jednak, z uwagi na związek tychże czynów z zarzucanym oskarżonemu P. K. (1)czynem z punktu II aktu oskarżenia, związek ten rozszerzyć należy i na ten zarzut. Tym samym stwierdzić trzeba, iż biorąc pod uwagę cały ten

układ procesowy dwóch postępowań, przy prawidłowym odczytaniu dyspozycji art. 182 § 3 kpk, świadkowi A. T. przy przesłuchaniu w dniu 05 maja 2011 roku służyło prawo odmowy zeznań jedynie w stosunku do czynów zarzucanych oskarżonemu P. K. (1) w punkcie II aktu oskarżenia, T. B. w punkcie V aktu oskarżenia i W. B. w punkcie XI aktu oskarżenia. Tym samym w odniesieniu do pozostałych zarzutów stawianych tym oskarżonym świadek A. T. powinien był zeznawać i w tym zakresie poprzestanie przez Sąd I instancji na pośredniej formie przeprowadzenia tego dowodu, w postaci odczytania wcześniej złożonych wyjaśnień było błędem. Zważyć dalej trzeba, iż treścią oświadczeń A. T., składanych po odczytaniu poszczególnych protokołów wyjaśnień było podtrzymywanie ich w niektórych przypadkach jedynie częściowe, bądź w istocie kwestionowanie swoich wcześniejszych wypowiedzi. Równocześnie błędne odstępianie od fazy spontanicznych zeznań, co było konsekwencją chybionej decyzji co do zakresu prawa odmowy zeznań, pozbawiło strony, w tym w szczególności oskarżonego P. K. (1) i jego obrońcę (ale również w tym samym stopniu oskarżonych T. B. i W. B.), możliwości zadawania pytań zmierzających do wyjaśnienia istotnych dla nich kwestii, w tym w szczególności powodów złożenia różnej treści wyjaśnień i przyczyn ich zmiany. Już tylko to świadczy dobitnie o tym, iż nie da się wykluczyć, że uchybienie opisane wyżej mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, biorąc nadto pod uwagę znaczenie tego dowodu dla ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji. W toku postępowania odwoławczego ustalono, iż w momencie wyrokowania przez Sąd Apelacyjny świadek A. T. został już prawomocnie skazany za przestępstwa zarzucane mu wcześniej w postępowaniu prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w Częstochowie pod sygnaturą V DS. 63/10. Na karcie 11517 i następnych znajduje się odpis prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 5 listopada 2012 roku, który potwierdza skazanie A. T.. W tym układzie procesowym konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego P. K. (1) w całości. Uchylenie zaskarżonego rozstrzygnięcia w części obejmującej zarzut z punktu I aktu oskarżenia (z art. 258 § 3 kk i inne) oraz z punktu III aktu oskarżenia (z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne) uzasadnione jest tym, iż nieprawidłowe zastosowanie przez Sąd I instancji art. 182 § 3 kpk spowodowało niezasadne przyznanie świadkowi A. T. prawa odmowy zeznań w niniejszej sprawie, co do tych czynów zarzucanych P. K. (1), a treść wcześniejszych depozycji tego świadka i ich wzajemny treściowy stosunek uzasadnia ocenę, iż mogło to wpłynąć na rozstrzygnięcie Sądu I instancji. Uchylenie sprawy również w części dotyczącej zarzutu stawianego oskarżonemu P. K. (1) w punkcie II aktu oskarżenia uzasadnione jest tym, iż co prawda prawidłowo przyznano w postępowaniu przed Sądem I instancji świadkowi A. T. prawo odmowy zeznań, co do okoliczności dotyczących tego czynu, ale z uwagi na zmianę sytuacji procesowej i prawomocne zakończenie postępowania przeciwko świadkowi ustala podstawa istnienia po jego stronie prawa odmowy zeznań i w postępowaniu ponownym możliwe będzie jego pełne przesłuchanie. W tej sytuacji i przy takim zakresie uchylenia wyroku w stosunku do tego oskarżonego przedwczesne byłoby wypowiedzanie się przez sąd odwoławczy, co do zasadności pozostałych zarzutów sformułowanych przez obrońcę w apelacji. Stwierdzić można jedynie, iż nie są uzasadnione te z zarzutów, które kwestionowały prawidłowość oddalenia wniosków dowodowych, zmierzających do wykazania, iż na teren Aresztu Śledczego nie były przekazywane narkotyki. Przeprowadzone przez Sąd I instancji postępowanie, niezależnie od kwestii rozstrzygnięcia odpowiedzialności oskarżonego P. K. (1), wykazało w sposób bezsporny, iż na teren tej jednostki dostarczano z zewnątrz takie substancje, a zatem mnożenie wniosków dowodowych o ogólnych tezach, kwestię tą kontestujących, prawidłowo uznawane było za nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i zmierzających do przedłużenia postępowania

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego T. B.

Złożenie tego środka odwoławczego spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej T. B. w zakresie przypisanych mu czynów w punktach 5 i 6 części rozstrzygającej (punkty IV i V części wstępnej wyroku). Przyczyną uchylenia tej części orzeczenia nie były jednak zarzuty odwoławcze sformułowane przez obrońcę oskarżonego, ale uwzględnienie przez Sąd Apelacyjny w trybie art. 440 kpk okoliczności będącej poza granicami zaskarżenia i podniesionymi zarzutami. W tym miejscu odwołać się trzeba do tego, co we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia stwierdzono odnośnie wadliwego przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodu z zeznań świadka A. T.. Obrońca, co prawda, postrzega ów dowód jako najważniejszy dla czynienia ustaleń faktycznych dotyczących przypisanych oskarżonemu T. B. czynów, jednakże kwestionuje sposób przeprowadzenia tego dowodu w aspekcie dokonania jego oceny w sposób dowolny, a więc wbrew zasadom art. 7 kpk. Na tymże twierdzeniu o wadliwej ocenie tego dowodu opiera obrońca następnie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do przypisania

oskarżonemu wszystkich zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów. Takie rozumowanie autora apelacji nie jest do końca jasne dla Sądu Apelacyjnego skoro, jak wynika z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku oraz analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego zeznania świadka A. T. były podstawą ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji jedynie odnośnie niektórych z zarzucanych T. B. czynów. Dotyczyło to zatem ustaleń, co do przynależności oskarżonego do grupy przestępczej (punkt IV części wstępnej wyroku) oraz przypisanego oskarżonemu przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. W przypadku czynów opisanych w punktach VI, VII, VIII i IX zeznania świadka A. T. albo w ogóle nie były podstawą ustaleń faktycznych, bądź też, jak w przypadku zarzutu z punktu VI, miały jedynie uzupełniający charakter w stosunku do zeznań świadka M. G. (1). Zastrzeżenie to czyni Sąd Apelacyjny dlatego, że potwierdzenie w instancji odwoławczej zasadności zarzutu naruszenia przy przesłuchaniu tego świadka dyspozycji art. 182 § 3 kpk w zw. z art. 391 § 2 kpk, wywołane zarzutem apelacyjnym obrońcy oskarżonego P. K. (1) przeniesione być musi również na rozstrzygnięcie odnośnie tych przypisanych T. B. czynów, co do których ustalenia opierały się jedynie, bądź głównie na zeznaniach świadka A. T.. Byłoby bowiem rażąco niesprawiedliwe utrzymanie zaskarżonego orzeczenia w mocy w stosunku do oskarżonego T. B. mimo, iż jego obrońca zarzutu obraży art. 182 § 3 kpk i art. 391 § 2 kpk nie podniósł, w sytuacji gdy w równym stopniu konsekwencje wadliwego przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A. T. wpłynąć mogły również na rozstrzygnięcie Sądu I instancji odnośnie stawianych oskarżonemu T. B. w punktach IV i V części wstępnej wyroku zarzutów. Powtórzenie postępowania przy prawidłowym i pełnym przesłuchaniu powołanego świadka, która to możliwość otwarła się po jego prawomocnym skazaniu, umożliwi usunięcie wcześniejszej wadliwości procesowej i pozwoli na prawidłową i wyczerpującą analizę treści tego dowodu. W pozostałym zakresie, poza sformułowaniem wniosku odwoławczego o uniewinnienie oskarżonego T. B. od zarzucanych mu czynów, względnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, obrońca nie sformułował ani w części wstępnej apelacji, ani w jej uzasadnieniu żadnego konkretnego twierdzenia o uchybieniach. Nawet jednak takie ogólnikowe stwierdzenie autora tej apelacji obliguje Sąd Apelacyjny do ustalenia, iż poza dwoma opisanymi wyżej rozstrzygnięciami, przypisanie oskarżonemu T. B. popełnienia przestępstw zarzucanych mu w punktach od VI do IX aktu oskarżenia było w pełni uzasadnione. W tym zakresie Sąd I instancji przeprowadził pełne postępowanie dowodowe, wyczerpując wszelkie możliwości dojścia do prawdy obiektywnej. Zebrane w tym zakresie dowody poddał solidnej ocenie, która w pełni mieści się w rygorach art. 7 kpk. Z oceny tej wywiódł następnie logiczne wnioski w zakresie, jak przebiegały dotyczące tych zarzutów zdarzenia w przeszłości. Cały ten proces myślowy i kolejne kroki procesowe znalazły odzwierciedlenie w starannie sporządzonym pisemnym uzasadnieniu, które spełnia w tej części wszystkie wymogi stawiane temu dokumentowi przez ustawodawcę w dyspozycji art. 424 kpk. W zakresie czynu z punktu VI aktu oskarżenia ustalenia poczynił Sąd I instancji w oparciu o zeznania świadka M. G. (1) i decyzja taka w świetle dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny zeznań tego świadka nie budzi wątpliwości. Wskazać trzeba również, że źródłem ustaleń w zakresie tego, jaką w istocie substancją były kryształki (...) była opinia biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, która co prawda nie opierała się na fizycznej analizie próbek, bo do ich zatrzymania nigdy nie doszło, co jednak nie wyklucza możliwości rozstrzygnięcia o tym, że była to substancja psychotropowa opisana w załączniku do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Prawidłowość tej konkluzji potwierdzają również relacje świadków, relacjonujących swoje odczucia po zażyciu tejże substancji, zbieżne z ogólnymi informacjami zawartymi w opinii biegłego. Źródłem ustaleń Sądu I instancji odnośnie zarzucanego oskarżonemu T. B. czynu z punktu VII aktu oskarżenia były zeznania świadka koronnego P. Z.. Ich ocenę przedstawił Sąd Okręgowy na kartach 44 i 45 pisemnego uzasadnienia i z ocenami tymi należy się zgodzić. Obszerne i wyczerpujące zeznania P. Z. na temat działalności grupy przestępczej M. T., w tym co do własnej roli w jej działalności, prawidłowo uznane zostało za dowód szczerości świadka koronnego i dążenia do ujawnienia swojej wiedzy o wszelkich przestępstwach przy których był obecny, bądź o których się dowiedział. P. Z. słuchany kilkakrotnie i to w znacznym przedziale czasu, co do istoty, każdorazowo w taki sam sposób opisywał zdarzenia, dotyczące zarówno zarzutu VII jak i IX, pod którymi stanął T. B.. Powtarzały się w tej relacji sekwencje kolejnych zdarzeń, charakterystyczne w swojej kolejności i istotnie mogące utkwąć w pamięci świadka. W przypadku włamania zarzucanego T. B. w punkcie IX aktu oskarżenia istotne jest również to, że P. Z. zaobserwowaną w mieszkaniu M. T. sytuację wiązał z zasłyszaną przez radio wiadomością na częstotliwości policyjnej, o włamaniu do apteki, a asortyment zabranych z tejże apteki towarów komponuje się logicznie z tym, co P. Z. zauważył w posiadaniu T. B.. Jeśli chodzi zaś o czyn z punktu VIII aktu oskarżenia to podstawą dokonanych w tej części ustaleń Sądu Okręgowego były wyjaśnienia J. A.. Również i ten dowód podlegał wszechstronnej i szczegółowej analizie Sądu I

instancji i również w tym zakresie nie dopatrył się Sąd Odwoławczy, aby ocena ta była niezgodna z logiką, wiedzą i doświadczeniem życiowym, a wyciągnięte wnioski rzeczowo nie odpowiadały treści tego dowodu. W tej sytuacji należało w pełni zaakceptować rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego o przypisaniu T. B. popełnienia tychże czynów, co znalazło wyraz w utrzymaniu w mocy rozstrzygnięć czynów tych dotyczących zawartych w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku. Uchylenie zaskarżonego wyroku odnośnie tego oskarżonego, w części dotyczącej dwóch z sześciu zarzucanych mu czynów i utrzymanie w mocy orzeczenia o przypisaniu mu pozostałych czterech przestępstw, spowodowało konieczność ponownego ukształtowania kary łącznej. Poprzedziło to jednak zaakceptowanie przez Sąd I instancji wymiaru kar jednostkowych orzeczonych przez Sąd Okręgowy. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie są to kary niewspółmiernie surowe. Okoliczności kształtujące ich wymiar zaprezentował Sąd I instancji w zwięzłej, aczkolwiek dostatecznej formie na stronie 99 pisemnego uzasadnienia i w ocenie Sądu apelacyjnego potwierdza to prawidłową realizację przy orzekaniu dyrektyw zawartych w dyspozycji art. 53 kk. Oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany, a wszystkich przypisanych mu czynów dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, co uzasadnia podniesienie wymiaru kary ponad dolną ustawową granicę zagrożenia. Kary orzeczone za przestępstwa, których przedmiotem były narkotyki, uwzględniają również prawidłowo ilość tychże substancji i ich rodzaj. Słusznie wskazano też, że co do części czynów popełniono je w warunkach odbywania przez oskarżonego kary w jednostce penitencjarnej. Wymierzenie kar łagodniejszych prowadziłyby, w ocenie Sądu Apelacyjnego, do nadania im cech kar rażąco łagodnych. Kształtując na nowo karę łączną, Sąd Apelacyjny zastosował zasadę asperacji o stopniu pochłaniania kar odpowiadającemu temu, jakiego użyto w orzeczeniu Sądu I instancji. Uzasadnione jest to ilością przypisanych przestępstw, jednolitym przedmiotem zamachu jedynie trzech z nich i czasem popełnienia rozciągniętym na dwa lata. Konieczna stała się jedna jeszcze zmiana zaskarżonego orzeczenia w stosunku do oskarżonego T. B.. W przypadku czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, Sąd I instancji ustalił, iż w wyniku dokonania tego przestępstwa oskarżony odniósł korzyść majątkową, a w opisie czynu wskazał, że wynosiła ona 150 złotych. Obligowało to do zastosowania wobec T. B. środka karnego w postaci przepadku równowartości tejże korzyści majątkowej. Brak takiego orzeczenia możliwy był do uzupełnienia w postępowaniu odwoławczym z uwagi na zaskarżenie wyroku na niekorzyść odnośnie tego oskarżonego przez prokuratora w zakresie kary. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego T. B., w związku z przestępstwem przypisanym mu w punkcie 9 wyroku, środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej w kwocie 150 złotych.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego W. B.

Złożenie tego środka odwoławczego spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego W. B., w części obejmującej zarzuty opisane w punktach X i XI jego części wstępnej, jednak nie z powodów będących treścią zarzutów odwoławczych, a w wyniku działania Sądu Apelacyjnego z urzędu, w oparciu o dyspozycję art. 440 kpk. Analogicznie do sytuacji oskarżonego T. B., również w przypadku oskarżonego W. B. uwzględnienie zarzutu obrazy prawa procesowego w postaci art. 182 § 3 kpk w zw. z art. 391 § 2 kpk, sformułowanego w apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1), spowodowało konieczność kasatoryjnego rozstrzygnięcia, co do tych zarzutów stawianych oskarżonemu W. B., których przypisanie opierało się głównie na zeznaniach świadka A. T.. Również w tej części zaskarżonego orzeczenia istnieje bowiem przesłanka przewidziana w dyspozycji art. 440 kpk, w myśl której rażąco niesprawiedliwe byłoby utrzymanie w mocy orzeczenia obarczonego uchybieniem procesowym, które mogło mieć wpływ na treść wyroku, a mającego swe źródła w tych samych okolicznościach, co podniesione w środku odwoławczym innego oskarżonego i dotyczące w takim samym stopniu drugiego z oskarżonych. Szczegółowe argumenty, dotyczące tej kwestii, przedstawił Sąd Apelacyjny omawiając apelację obrońcy oskarżonego P. K. (1) i powtarzanie ich w tym miejscu nie jest konieczne. Wobec takiego rozstrzygnięcia w odniesieniu do wskazanych czynów zarzucanych oskarżonemu W. B., ustosunkowywanie się przez Sąd Odwoławczy do zarzutów odwoławczych apelacji w tym zakresie, byłoby przedwczesne i w związku z tym ograniczono się jedynie do oceny tych, które skierowane były przeciwko pozostałej, dotyczącej tego oskarżonego, części orzeczenia. Oskarżonemu W. B. przypisano popełnienie czynu zarzucanego mu w punkcie XII części wstępnej wyroku, kwalifikowanego tam jako przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ustalenia odnośnie tego zdarzenia oparte zostały przez Sąd I instancji na wyjaśnieniach J. A.. Ocena tego dowodu przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w pełni mieści się w kategorii oceny swobodnej, zagwarantowanej sądowi orzekającemu przez dyspozycję art. 7

kpk. Omówieniu argumentów przemawiających za uwzględnieniem wyjaśnień J. A. poświęcił Sąd I instancji wiele uwagi na stronach 55 – 61 pisemnego uzasadnienia. Logice tych wywodów nie sposób niczego zarzucić, a zasady doświadczenia życiowego nie sprzeciwiają się wywiedzeniu wniosków, jakie stały się podstawą ustaleń Sądu. Nie sposób dopatrzeć się w procedowaniu Sądu Okręgowego naruszenia dyspozycji art. 4 kpk i art. 410 kpk. W polu widzenia tego Sądu były wszystkie, dotyczące omawianego zdarzenia dowody, a konfrontując obciążające oskarżonego wyjaśnienia J. A. z oświadczeniem nie przyznającego się do popełnienia tego czynu oskarżonego W. B. i w konsekwencji uwzględniając te pierwsze depozycje, nie naruszono zasady obiektywizmu, a postąpiono zgodnie z regułą art. 7 kpk. Wbrew twierdzeniom skarżącego postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie potwierdziło, iż na teren Aresztu Śledczego w C. dostawały się przekazywane z zewnątrz narkotyki i że były one rozprowadzane wśród osadzonych. Z tego punktu widzenia ustalenie, że oskarżony W. B. udzielił J. A. porcji amfetaminy, nie jest chybione. Ustalenia faktyczne, dotyczące tego zarzutu, zawarł Sąd I instancji na stronie 3 pisemnego uzasadnienia i co do ich prawidłowości nie może być zastrzeżeń. Wskazano tam, w jakich okolicznościach doszło do poczęstowania J. A. i jakie propozycje nastąpiły potem. Nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że ustalenia Sądu I instancji są w tym zakresie błędne, bo nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Nie był to jednocześnie stan nie dających się usunąć wątpliwości, które Sąd I instancji miałby rozstrzygnąć na niekorzyść oskarżonego, nie naruszono więc dyspozycji art. 5 § 2 kpk. Nie potwierdził się również, w odniesieniu do utrzymanej w mocy części wyroku, zarzut obrazy art. 424 kpk. Pisemne uzasadnienie wyroku sporządzone przez Sąd I instancji czyni w pełni zadość wymogom tego przepisu, dając możliwość przeanalizowania toku rozumowania sądu, które doprowadziło do wydania zaskarżonego rozstrzygnięcia. W tymże uzasadnieniu ustosunkował się również Sąd I instancji do tych dowodów, które nie stały się podstawą ustaleń z uwagi na wyniki ich oceny przez przyzmat art. 7 kpk. Akceptując zatem orzeczenie Sądu I instancji w części dotyczącej przypisania oskarżonemu W. B. czynu z punktu XII części wstępnej wyroku, dokonał Sąd Apelacyjny zmiany kwalifikacji prawnej, o czym mowa będzie przy omawianiu apelacji prokuratora. Mimo tejże zmiany kwalifikacji prawnej czynu, orzeczona kara 1 roku pozbawienia wolności nie nosi cech rażącej surowości, biorąc pod uwagę wielokrotną karalność oskarżonego i okoliczności popełnienia czynu, wpływające na podniesienie jego stopnia społecznej szkodliwości, wyrażające się w udzieleniu narkotyku na terenie zamkniętej jednostki penitencjarnej. Konsekwencją orzeczenia uchylającego rozstrzygnięcie Sądu I instancji, co do dwóch z trzech przypisanych oskarżonemu W. B. czynów, było uchylene orzeczenia o karze łącznej, albowiem odpadły podstawy jej wcześniejszego wymierzenia.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego D. Z.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. Z. okazała się skuteczna w tej części, w której we wnioskach odwoławczych obrońca sugerował uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Zaznaczyć jednak trzeba, iż uwzględnienie tego wniosku nastąpiło z innych powodów niż te, które ujęte zostały przez obrońcę w ramach sformułowanych przez niego zarzutów odwoławczych. Ogólnie stwierdzić należy, że sprawa niniejsza w części dotyczącej zarzutu stawianego oskarżonemu D. Z. nie została należycie wyjaśniona i nie dojrzała do rozstrzygnięcia. Podstawowym dowodem służącym Sądowi I instancji do dokonania ustaleń faktycznych były zeznania świadka M. G. (1). Przez przyzmat tego dowodu oraz w powiązaniu z nim dokonywał Sąd Okręgowy oceny innych dowodów oraz rekonstrukcji stanu faktycznego. Zauważyć jednak trzeba, że w obrębie zeznań M. G. (1) w odniesieniu do oskarżonego D. Z. istnieją rozbieżności, których w toku postępowania nie wyjaśniono. Dotyczy to przede wszystkim opisywanych przez tego świadka ilości narkotyków, jakie przynoszone były do celi przez D. Z., jak również ilości takich sytuacji, co w konsekwencji prowadziło do określenia ogólnej wagi amfetaminy, jaka w ten sposób znajdowała się w dyspozycji D. Z.. Z zeznań M. G. (1) wynika, że ocenił on ilość widzeń, z których to wracając D. Z. przynosił narkotyki na liczbę 15. Sąd I instancji ustalając stan faktyczny odwołał się również do dokumentu znajdującego się w aktach na kartach 45-49. Są to kserokopie kart widzeń D. Z.. Wynika z nich, że okresie objętym zarzutem stawianym temu oskarżonemu D. Z. miał tylko 5 do 6 widzeń, co wydaje się nie do pogodzenia z relacją M. G. (1). Trudno w tym miejscu przesądzać o wzajemnym stosunku tych dwóch dowodów do siebie, ponieważ ich treści Sąd I instancji nie skonfrontował ze sobą. Nie ustalono czy zapisy o widzeniach na wskazanych przez Sąd kartach widzeń potwierdzają wszystkie tego typu zdarzenia z przeszłości, czy też mogło być inaczej. Gdyby zaś widzeń tych rzeczywiście było tylko 5 lub 6 to konieczne byłoby wyjaśnienie tej kwestii w aspekcie zeznań M. G. (1), w szczególności odniesienie

się przez niego do owej rozbieżności. Kolejnym elementem budzącym zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego są różnice w relacjach M. G. (1) na temat szacowanej wagi narkotyków wnoszonych do celi przez D. Z.. Sąd Okręgowy przyjął, za częścią zeznań M. G. (1), że przy każdym z 15 powrotów z widzenia oskarżony ten dysponował dwoma plastikowymi pojemnikami z amfetaminą o wadze 50 gramów środka psychotropowego każdy. Nie zauważyła jednak Sąd I instancji tego, a tym samym nie poddaje ocenie, iż M. G. (1), składając zeznania w dniu 05 listopada 2008 roku i oceniając ilość amfetaminy w każdym z plastikowych opakowań wskazywał na to, iż było to nie mniej niż 40 gramów. Kwestia ta nie była przedmiotem pytań Sądu i stron w czasie przesłuchania świadka na rozprawie i w istocie nie doszło do jej wyjaśnienia. Biorąc zaś pod uwagę różnice około 10 gram w przypadku każdego z opakowań i to, że zgodnie z relacją świadka pakietów takich miało być nie mniej niż 30, kwestia ta jawi się jako wysokiej wagi dla odpowiedzialności oskarżonego. Również i w części obejmującej ocenę dowodów tego zagadnienia Sąd i instancji nie poruszył zajmując się zeznaniami M. G. (1). Należało zatem uznać, że kwestia ta umknęła uwadze Sądu I instancji, a wiążąc to uchybienie z tym, co wcześniej naprowadzono, co do niewyjaśnienia zagadnienia ilości widzeń jakie miał D. Z. stwierdzić trzeba, że rozstrzygnięcie w odniesieniu do D. Z. ostać się nie może. Takie powody i zakres uchylenia tej części zaskarżonego wyroku uprawniają Sąd Apelacyjny do stwierdzenia poprzez dyspozycję art. 436 kpk, że ustosunkowywanie się do zarzutów odwoławczych apelacji obrońcy D. Z. byłoby przedwczesne. Wyjątkiem są te zarzuty, które kwestionowały prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w przedmiocie wskazanych w apelacji wniosków dowodowych. Przyznać trzeba rację Sądowi Okręgowemu, iż przesłuchanie funkcjonariuszy służby więziennej na wskazane przez obrońcę okoliczności, nie wniosłoby niczego istotnego do materiału dowodowego sprawy. Stwierdzić należy jednoznacznie, że całość postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd I instancji, niezależnie od rozstrzygnięcia kwestii odpowiedzialności oskarżonego, doprowadziła do prawidłowego ustalenia, iż na teren Zakładu Karnego dostarczane były narkotyki. Uzyskanie zatem od przesłuchiowanych osób oświadczeń potwierdzających lub zaprzeczających tym faktom, nie mogło wpłynąć na omówiono wyżej ustalenie, pochodzące z innych, prawidłowo zweryfikowanych przez Sąd I instancji, źródeł.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego D. S.

Wbrew zarzutom autora tej apelacji, Sąd I instancji dokonując oceny dowodów, na których oparł ustalenia faktyczne, dotyczące tego oskarżonego, nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania wskazanych przez obrońcę, a w konsekwencji dokonał trafnych ustaleń faktycznych przypisując D. S. popełnienie obu zarzucanych mu czynów. Podstawowym źródłem ustaleń w zakresie czynu zarzucanego temu oskarżonemu w punkcie XXXIII jak i w punkcie XXXIV stały się zeznania świadka koronnego P. Z. i właśnie w ich nieprawidłowej ocenie dopatruje się skarżący naruszenia art. 7 kpk. Nie jest to uzasadnione. Ocena tego dowodu, dokonana przez Sąd I instancji, w żadnej mierze nie jest dowolna i w pełni mieści się w kategorii oceny swobodnej o jakiej mowa w dyspozycji art. 7 kpk. Wywody w tym zakresie zawarł Sąd na stronach 44 i 45 pismem uzasadnienia i mimo, że są one relatywnie zwięzłe, to jednak oceny tam zaprezentowane są logiczne, zgodne z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Zauważyć trzeba, że relacja P. Z., zarówno odnośnie czynu oskarżonego D. S. polegającego na nabywaniu od świadka narkotyków, jak i będącego włamaniem do apteki, powtarzana wielokrotnie w czasie kilku przesłuchań, jest każdorazowo konsekwentna, pozbawiona wewnętrznych sprzeczności i oddaje poszczególne fazy zdarzeń w logicznej kolejności. Zeznania składane w postępowaniu przygotowawczym zostały przez P. Z. podtrzymane na rozprawie i nie sposób dopatrzeć się w nich elementów stroniczości, czy bezpodstawnego pomawiania D. S. o działania, które w rzeczywistości nie miały miejsca. Świadek P. Z. nie przerzuca odpowiedzialności na tego oskarżonego, starając się jednocześnie umniejszyć swoją. Przeciwnie, zgodnie z tym, co podkreślił Sąd Okręgowy, świadek koronny szczerze ujawnił wszystkie znane sobie szczegóły, zarówno dotyczące swojej roli w grupie przestępczej, jak i dotyczące działań innych osób w tym D. S.. Nie można zgodzić się ze skarżącym, że zeznania świadka P. Z. jako dowód samoistny nie mogły stanowić podstawy przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanych mu przestępstw. Wskazał na to Sąd I instancji oceniając wyjaśnienia oskarżonego D. S. i wskazując dowody, dla których nie dał im wiary. Dotyczy to w szczególności nieuwzględnienia tej ich części, w której twierdził oskarżony, iż nabywał amfetaminę i tabletki ecstasy wyłącznie na własne potrzeby, a nie celem dalszej odsprzedaży. Zgodzić należy się z Sądem Okręgowym, iż zestawiając ze sobą ilości narkotyków, jakie nabywał od P. Z. D. S. we wskazanym w zarzucie okresie czasu z zeznaniami samego świadka koronnego oraz informacjami, wynikającymi z opinii biegłego do spraw narkotyków i wiedzą pochodzącą z

literatury fachowej, wersja podawana przez oskarżonego nie jest przekonująca i prawidłowo oceniona została jako realizacja linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. Poza tymi elementami logicznie i w pełnej zgodzie z zasadami doświadczenia życiowego wskazał też Sąd I instancji na argument w postaci koniecznych środków finansowych niezbędnych do nabywania takich, jak zarzucono oskarżonemu, ilości narkotyków. Przedstawiona przez Sąd Okręgowy analiza deklарowanych źródeł dochodów oskarżonego z kwotami, jakie musiał przeznaczać na zakup narkotyków w żadnej mierze nie uzasadnia logicznie, sugerowanego przez autora apelacji wniosku, że D. S. był jedynie konsumentem nabywanych od P. Z. tabletek ekstazy i amfetaminy. Logiki wywodu Sądu I instancji nie burzy to, że świadek P. Z. nie wskazał żadnej osoby, której D. S. miałby udzielić narkotyku, albowiem rola świadka ograniczała się do sprzedaży opisanych wyżej środków oskarżonemu i nie był on następnie w żaden sposób zaangażowany w dalszą dystrybucję sprzedanego towaru. Tym samym nie sposób uznać, że czyniąc ustalenia w tym zakresie istotnie naruszył Sąd I instancji dyspozycję art. 5 § 2 kpk. Rozważania, jakie przy ustaleniu stanu faktycznego, a wcześniej przy ocenie dowodów, poczynił Sąd Okręgowy, w żadnej części nie wskazują na to, iżby natrafił on na nie dające się usunąć wątpliwości, które następnie miałyby rozstrzygnąć na niekorzyść oskarżonego. Przeciwnie, Sąd Okręgowy dysponował dwoma konkurującymi ze sobą treściowo dowodami i ich wzajemną sprzeczność rozstrzygnął w ten sposób, że uzasadniając to logicznie i zgodnie z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, dał wiarę zeznaniom świadka P. Z., a nie dał wiary wyjaśnieniom D. S.. Nie zachodziła zatem sytuacja, o jakiej mowa w art. 5 § 2 kpk. Wywody obrońcy, dotyczące maksymalnych dziennych dawek, jakie mogą przyjmować osoby uzależnione od amfetaminy, są czysto hipotetyczne i oderwane od realiów niniejszej sprawy. W przeciwieństwie do nich wywody Sądu I instancji osadzone w zeznaniach świadka, uwzględniające realia finansowe i komponujące te elementy z ilością, częstotliwością oraz okresem czasu, w jakim D. S. nabywał narkotyki, są wywodami konkretnymi i w pełni uwzględniającymi całość materiału zebranego w sprawie. W tym świetle również wypowiedzi P. Z., relacjonujące informacje uzyskane od D. S., iż nabywane narkotyki przeznacza on do dalszej sprzedaży, muszą być uznane za wiarygodne, tak jak uczynił to Sąd Okręgowy. Przechodząc do ustaleń dotyczących przypisanego oskarżonemu czynu z art. 279 § 1 kk stwierdzić trzeba, że i tu ocena dowodu z zeznań świadka P. Z. dokonana przez Sąd I instancji nie wykroczyła w żadnym momencie poza granice art. 7 kpk. Również w tym przypadku relacja P. Z. była w czasie całego postępowania w pełni konsekwentna, a jednocześnie i wystarczająca dla przypisania oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu czynu. P. Z. konsekwentnie zeznał bowiem, iż w bezpośredniej rozmowie i w momencie bezpośrednio następującym po samym działaniu, oskarżony T. B. wskazywał na D. S. jako współsprawcę włamania. To, że T. B. informacji tej nie potwierdził nie wykluczało dania wiary P. Z. i oparciu na tym dowodzie ustaleń odnośnie D. S.. Zeznania te nie były bowiem hipotetyczne bądź przypuszczalne, a odwoływały się do podsłuchanych komunikatów policyjnych, zbieżnych czasowo ze zdarzeniem i komponowały się logicznie z zeznaniami pokrzywdzonych, opisujących asortyment towarów zabranych z apteki. Nie sposób zatem takich zeznań świadka P. Z. i ich uwzględnienia przez Sąd I instancji uznać za niekorzystną dla oskarżonego nadinterpretację materiału dowodowego. Argumenty wskazane w apelacji, dotyczące braku linii papilarnych oskarżonego D. S. na miejscu włamania nie wykluczają logiki ustaleń Sądu I instancji. Doświadczenie życiowe wskazuje na to, iż nie zawsze sprawcy ślady takie pozostawiają, bądź też nie zawsze nadają się one do identyfikacji. Zaprzeczenie ze strony świadka M. T. również nie jest przekonujące w zestawieniu z relacją świadka koronnego. Elementy te były w polu widzenia Sądu I instancji i sposób oceny tych dowodów nie budzi wątpliwości. Nie jest zatem tak, aby status świadka koronnego przesądził w sprawie o automatycznym daniu mu wiary, jak to utrzymuje obrońca. Wszystkie oceny tego dowodu, dokonane przez Sąd I instancji, nie wynikały z przyjętego z góry założenia o wiarygodności tej osoby, ale z wszechstronnej analizy jej zeznań i skomponowaniu ich z innymi dowodami w sprawie. Nie potwierdził się również w toku kontroli odwoławczej, sformułowany przez obrońcę, z ostrożności procesowej, zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu D. S. za przypisane mu przestępstwo z art. 279 § 1 kk. Wymierzając taką karę, Sąd Okręgowy uwzględnił wszelkie okoliczności mające, za pośrednictwem art. 53 kk, znaczenie dla poziomu represji karnej. Oskarżony był wielokrotnie karany za przestępstwa przeciwko mieniu, a przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. W tej sytuacji podniesienie wymierzonej mu kary jedynie o rok ponad dolną ustawową granicę zagrożenia nie może być uznane za orzeczenie kary rażąco surowej. Również i druga z kar wymierzonych oskarżonemu, a to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, nie nosi cech kary rażąco surowej. Podobnie jak kara wcześniej omawiana i w tym przypadku jej wymiar zaostrożono do dwukrotności dolnego, ustawowego zagrożenia. Argumentował to Sąd I instancji znacznym stopniem społecznej szkodliwości tego czynu, wywiedzionym ze znacznej

ilości narkotyków będących przedmiotem przestępstwa, jak i z faktu, że i tego czynu dopuścił się oskarżony w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 kk. Oceny takiej nie modyfikuje również i to, że w wyniku zmiany zaskarżonego wyroku, Sąd Apelacyjny uzupełnił wymierzoną oskarżonemu D. S. za przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii karę o obligatoryjną grzywnę orzeczoną w oparciu o tenże przepis. Łączna kara trzech lat pozbawienia wolności, orzeczona przez Sąd I instancji przy zastosowaniu zasady połowicznej absorpcji kar w pełni uwzględnia to, że przestępstwa godziły w różne dobra prawne i popełnione zostały w okresie czterech miesięcy pomiędzy czerwcem, a październikiem 2006 roku.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego A. U.

Podniesiony przez obrońcę tego oskarżonego zarzut obrazy art. 60 § 3 kk okazał się nieuzasadniony, a w związku z tym i wniosek odwoławczy o zastosowanie wobec tego oskarżonego nadzwyczajnego złagodzenia kary poprzez jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem wykonania, bądź też ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd I instancji miał w polu widzenia tę kwestię, czemu dał wyraz w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na stronie 107 tego dokumentu. Uzasadnienie to, acz lakoniczne, ocenić należy jako prawidłowe. Wskazać trzeba na dwie okoliczności, które wspierają rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w tej sprawie. Z jednej strony podkreślić trzeba, że źródłem ustaleń prowadzącego postępowanie przygotowawcze w niniejszej sprawie, pierwotnym w stosunku do wyjaśnień oskarżonego A. U., były zeznania świadka M. G. (1). Świadek ten przedstawił okoliczności przemycania na teren zakładu karnego w S.narkotyków w swoich wyjaśnieniach, poczynawszy od tych składanych w dniu 05 listopada 2008 roku oraz w czasie kolejnych przesłuchań. Pierwsze przesłuchanie oskarżonego A. U. w niniejszej sprawie miało zaś miejsce w dniu 04 lutego 2010 roku. Treść wyjaśnień A. U. nie wskazuje zaś na to, że nastąpiło z jego strony takie ujawnienie wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacji, dotyczących osób uczestniczących w popełnianiu przestępstw będących przedmiotem niniejszego postępowania, o jakie chodzi w dyspozycji art. 60 § 3 kk, a tym samym, iżby zachodziła obligatoryjna podstawa nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do niego.

W czasie pierwszych chronologicznie przesłuchań, a to w dniach 04 i 05 lutego 2010 roku oskarżony A. U. oświadczył, iż nie przyznaje się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Samo to nie wyklucza, co prawda, możliwości przyjęcia istnienia przesłanek z art. 60 § 3 kk, istotne jest bowiem to, jakiej treści wyjaśnienia następnie złożył. W wyjaśnieniach zaś tych oskarżony zaprzeczył, aby miał jakąkolwiek świadomość, że w paczkach, które przyjmował dla siebie w czasie pobytu w zakładzie karnym były jakiegokolwiek narkotyki. Dopiero w kolejnych wyjaśnieniach, a to z dnia 09 lutego 2010 roku opisał okoliczności popełnianych zarówno przez siebie, jak i inne osoby przestępstw. W toku następnych przesłuchań oskarżony przedstawiał, co prawda, szereg okoliczności, dotyczących działalności na terenie zakładu karnego osób rozprawdzających narkotyki, co stało się podstawą dokonania ustaleń faktycznych zarówno przez prokuratora jak i Sąd I instancji jednakże, jak wynika z treści pisemnego uzasadnienia wyroku, brak w tym dowodzie takiego poziomu istotności o jakim mowa w art. 60 § 3 kk. Odwołać się ponownie trzeba do tego, iż to zeznania M. G. (1) dały impuls do prowadzenia postępowania przygotowawczego w tym kierunku, a wyjaśnienia oskarżonego A. U., początkowo chwiejne i negujące własne sprawstwo miały jedynie uzupełniający charakter. Taki sposób przedstawiania informacji przez oskarżonego A. U. świadczy zatem o tym, że to nie jego własna inicjatywa, nakierowana na przełamanie solidaryzmu grupowego i zdemaskowanie innych osób, była główną przyczyną przekazywania przez niego informacji organom ścigania, ale świadomość tego, iż jego rola oraz rola innych osób została już ujawniona z innych źródeł prowadzącemu postępowanie przygotowawcze i w związku z tym wcześniej prezentowana linia obrony w postaci zaprzeczania własnemu sprawstwu jak i przestępczemu zaangażowaniu w proceder innych osób, nie jest już efektywna i celowe z punktu widzenia własnego interesu oskarżonego jest zaprezentowanie innej postawy procesowej. Tym samym nie sposób zgodzić się z twierdzeniami autora apelacji, iż wyjaśnienia złożone przez oskarżonego A. U. w niniejszym postępowaniu miały taki walor, który obligowałby Sąd I instancji do zastosowania wobec tego sprawcy nadzwyczajnego złagodzenia kary. Fakt, iż Sąd Okręgowy instytucji tej nie zastosował nie może być w tej sytuacji uznany za obrazę przepisu art. 60 § 3 kk. Wymierzona oskarżonemu A. U. za przypisane mu przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 64 § 1 kk kara jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności nie może być uznana za rażąco surową.

Kara ta jedynie o sześć miesięcy przekracza dolne ustawowe zagrożenie, które wynosiło w czasie obowiązywania powołanej ustawy w brzmieniu do 09 grudnia 2011 roku, jeden rok pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę to, że oskarżony działał czynem ciągłym, a ilości substancji psychotropowych, będących przedmiotem przypisanego mu przestępstwa, wielokrotnie przekraczały poziom „znaczności”, o którym mowa w ust. 3 art. 56 powołanej ustawy, kara orzeczona wobec sprawcy, działającego w warunkach art. 64 § 1 kk, nie jest surowa. Oceny takiej nie zmienia również i to, że orzekając w instancji odwoławczej Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do tego oskarżonego poprzez uzupełnienie wymiaru kary o obowiązkową grzywnę, przewidzianą przez powołany przepis. Owa obowiązkowa grzywna w ilości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda uwzględnia z jednej strony zakres korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego, jak i rynkową wartość będących przedmiotem przestępstwa narkotyków. Jednocześnie, nawet w złożeniu z karą 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, nadal kara wymierzona A. U. w pełni mieści się w kategorii kary adekwatnej i sprawiedliwej. Oskarżony ma stałą pracę, osiąga regularne dochody, będąc zatrudniony jako przedstawiciel handlowy, może zatem ponieść ciężar wymierzonej mu grzywny. Mimo orzeczenia wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności nie przekraczającej dwóch lat, brak było przesłanek, które po myśli art. 69 kk dawałyby możliwość warunkowego zawieszenia jej wykonania. A. U. był poza skazaniem, stanowiącym podstawę recydywy, kilkanaście razy karany w przeszłości. Każdorazowo po odbyciu kary powracał do popełniania przestępstw. W tej sytuacji nie mogło być mowy o tym, aby wysnuć w stosunku do niego pozytywną prognozę kryminologiczną. Sąd Apelacyjny odnośnie tego oskarżonego dokonał jeszcze jednej zmiany zaskarżonego wyroku. Z opisu czynu przypisanego oskarżonemu A. U. wynika, iż działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść taką osiągnął, a jej wysokość ustalił Sąd I instancji na 10.000 zł. W tej sytuacji obowiązkiem Sądu Okręgowego było orzeczenie środka karnego z art. 45 § 1 kk. Ponieważ w zaskarżonym wyroku tego nie uczyniono Sąd Apelacyjny z uwagi na złożenie przez Prokuratora apelacji co do kary zasadniczej uprawniony był do orzekania również poza granicami sformułowanych zarzutów odwoławczych, a to w odniesieniu do środków karnych. Z tych powodów na podstawie art. 45 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego A. U. środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa równowartości osiągniętej przez niego z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej, w związku z przestępstwem przypisanym mu w punkcie 42 zaskarżonego wyroku, w kwocie 10.000 zł.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego J. K.

Wniesienie tej apelacji było skuteczne o tyle, iż wywołana w ten sposób kontrola odwoławcza doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 56 ust 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, opisanego w punkcie XXXI części wstępnej wyroku. W tym bowiem zakresie ustalenia poczynione przez Sąd I instancji należało uznać za niewystarczające, a sprawę w tej części za nie wyjaśnioną dostatecznie. Bezpośrednim dowodem, na którym oparł się Sąd Okręgowy rekonstruując stan faktyczny w tej części rozstrzygnięcia, były zeznania świadka M. G. (1). Informacje o rozprowadzaniu dla M. G. (1) narkotyków przez J. K. znajdują się w zeznaniach świadka między innymi na karcie 221 akt. Informacja ta przekazywana była przez M. G. (1) również w innych, podtrzymanych przez niego zeznaniach. Wątpliwości budzić jednak musi ustalenie Sądu Okręgowego dotyczące ilości amfetaminy, jaką miał rozprowadzić J. K.. Zauważyć trzeba, iż M. G. (1) w czasie żadnego z przesłuchań nie podał, jaką ilość substancji przekazać miał oskarżonemu J. K.. Orientacyjna informacja o ilości amfetaminy, jaką miał rozprowadzić J. K. pojawiła się w wyjaśnieniach A. U., znajdujących się na kartach 1753 – 1755. W czasie tego przesłuchania oskarżony ten potwierdził, iż on sam dla M. G. (1) rozprowadził ok. 200 g amfetaminy. Wypowiadając się następnie między innymi na temat J. K. podał, że ilość narkotyku jaką ten oskarżony rozprowadził, była taka jak w przypadku innych osób, to jest nie mniej niż 200 gram amfetaminy. Doszło zatem do sytuacji, w której osoba, od której J. K. miał otrzymać amfetaminę do rozprowadzenia, a więc M. G. (1) nie podaje, jaką ilość przekazał oskarżonemu, zaś oskarżony A. U., którego informacje pochodzą jedynie z obserwacji, ogólnych wniosków i rozmów z osobami rozprowadzającymi amfetaminę dla M. G. (1), wskazał na ilość nie mniejszą niż 200 g. Tychże dwóch źródeł dowodowych w tej części, która dotyczy omawianego zarzutu, Sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu nie porównał i nie wyjaśnił jakimi kryteriami kierował się dokonując określonych ocen, a następnie ustaleń. Skoro bowiem daje się pierwszeństwo jednej z relacji, podczas gdy druga, pochodząca z bezpośredniego źródła, nie jest uwzględniona, należało tym rozważaniom poświęcić uwagę w pisemnych motywach, aby tok rozumowania Sądu I instancji był jasny i możliwy do weryfikacji. Postępowanie w tej części musi być powtórzone, sygnalizowane wątpliwości usunięte, a

dokonane oceny przejrzyście przedstawione w ewentualnie sporządzanym ponownie pisemnym uzasadnieniu. Co do pozostałej części apelacji obrońcy oskarżonego J. K. Sąd Apelacyjny stwierdził, iż nie jest uzasadniona. Znamienne jest to, iż autor apelacji w części prezentującej zarzut odwoławczy, przedstawił go jako wymierzony w uzasadnienie wyroku, podczas gdy z uzasadnienia skargi wynika, iż w istocie kwestionuje on sposób przeprowadzonej przez Sąd I instancji oceny dowodów oraz prawidłowość poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, prowadzących do przypisania oskarżonemu czynu zarzucanego w punkcie XXX w zmienionej formie jego opisu. Nie są to twierdzenia uzasadnione. Istotnie jest tak, iż odtworzenia zdarzeń dokonał Sąd głównie w oparciu o zeznania M. G. (1). Dowód ten, w części dotyczącej omawianego zarzutu, został szczegółowo przeanalizowany i dokładnie oceniony, co przedstawiono w pisemnych motywach. Poza wewnętrzną spójnością tej relacji wskazał Sąd I instancji również na argument powiązania zeznań M. G. (1) z wyjaśnieniami A. U. i jest to zbieżność wymowna oraz znacząca dla sprawy. Respektując zasadę prawdy obiektywnej, poczynił Sąd Okręgowy ustalenia, które modyfikowały opis czynu przypisanego, w taki sposób, aby opis ten obejmował jedynie te elementy i wielkości, które w sposób pewny wynikają z przeprowadzonych dowodów. Próba podważenia sposobu oceny zeznań świadka M. G. (1), jaką podjął obrońca, musi być uznana jedynie za polemikę z ustaleniami Sądu I instancji. Sąd ten nie dopatrył się w relacji tego świadka elementów, które mogłyby potwierdzać tezę o jego motywacji wywołanej chęcią zemsty i bezpodstawnego obciążania J. K.. Uzasadnienie pisemne, w części obejmującej ocenę wyjaśnień oskarżonego J. K., istotnie jest lakoniczne ale nie oznacza to, iż nie jest zgodne z wymogami procesowymi. Skoro Sąd I instancji położył duży nacisk na wyczerpujące omówienie oceny zeznań świadka M. G. (1), a jest to dowód, który zaprzecza w istocie twierdzeniom oskarżonego, nie przyznającego się do popełnienia zarzucanego mu czynu, logiczną konsekwencją jest nieuwzględnienie nie dającego się pogodzić z relacją świadka stanowiska J. K.. Taki sposób przedstawienia argumentów przez Sąd I instancji nie mógł mieć negatywnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku w omawianej części. Wymierzona oskarżonemu J. K. za przypisany czyn z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii kara 2 lat pozbawienia wolności, nie może być uznana za niewspółmiernie surową. Oskarżony jest sprawcą działającym w warunkach czynu ciągłego i recydywy z art. 64 § 1, co wpływa istotnie na stopień społecznej szkodliwości oraz ocenę warunków i właściwości osobistych sprawcy. Orzeczenie kary podwyższonej jedynie o rok ponad dolną granicę zagrożenia powoduje, iż ocenić ją należy jako adekwatną do całości dyrektyw wymiaru kary z art. 53 kk.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego Ł. K.

Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia w tej części nie potwierdziła zasadności sformułowanych przez obrońcę zarzutów. Rozpocząć należy od tego, iż oczywiście chybiony jest zarzut obrazy art. 5 § 2 kpk. Sąd i instancji w pisemnych motywach orzeczenia nie zasygnalizował, aby w odniesieniu do okoliczności ogólnie wskazanych przez obrońcę, natrafił odnośnie oskarżonego Ł. K. na sytuację nie dających się usunąć wątpliwości, które miały rozstrzygnąć na niekorzyść tego oskarżonego. Tylko zaś taki stan oraz takie działanie Sądu I instancji uprawniałoby do skutecznego sformułowania takiego zarzutu. Podstawą ustaleń Sądu Okręgowego były przede wszystkim wyjaśnienia oskarżonych J. A. i K. A.. Oceniając te dowody realizował Sąd I instancji w pełni dyrektywę zawartą w dyspozycji art. 7 kpk. W pierwszej kolejności ocenę taką uzasadnia to, iż oba te dowody pozostają ze sobą w logicznym związku. Obie te osoby rzeczowo relacjonują bowiem te same sytuacje przekazywania przez Ł. K. narkotyków za pośrednictwem współoskarżonych na teren Aresztu Śledczego w C.. Słusznie nie znalazł Sąd Okręgowy powodów, aby wyjaśnieniom J. A. i K. A. nie dać w tej części wiary. Rozważania dotyczące oceny tychże wyjaśnień, znajdujące się w pisemnym uzasadnieniu, są szczegółowe i wyczerpujące. Podkreślić trzeba, co akcentuje Sąd I instancji, że zwłaszcza wyjaśnienia K. A., wsparte takimi okolicznościami, jak zapisanie jej numerów telefonów w aparacie Ł. K., logicznie wspierają wniosek o wiarygodności jej wyjaśnień. Przyznać też trzeba rację Sądowi I instancji, iż zarówno wyjaśnienia J. A., jak i K. A., nie mają cech bezpodstawnego pomówienia oskarżonego o popełnienie czynów, których się nie dopuścił. Wskazana dwójka współoskarżonych w swoich wyjaśnieniach nie dąży do umniejszenia swojej odpowiedzialności kosztem obciążania Ł. K.. Nie sposób dopatrzeć się w procedowaniu Sądu I instancji naruszenia zasady obiektywizmu, wyrażonej w dyspozycji art. 4 kpk. Dokonane przez Sąd oceny nie wynikają bowiem z powziętego z góry założenia, co do wartości poszczególnych dowodów, ale logicznie wywodzą się z analizy ich treści oraz wzajemnych zależności między nimi. W efekcie również ustalenia faktyczne oparte na tych dowodach są prawidłowe. Wbrew twierdzeniom skarżącego trafnie ustalił Sąd Okręgowy przesłanki przypisania oskarżonemu popełnienia obu zarzucanych mu

czynów. Nie potwierdził się również zarzut obrazy dyspozycji art. 424 § 1 i 2 kpk. Sąd I instancji opierając się na wyjaśnieniach J. A. i tłumacząc w istocie wątpliwości, które stały się następnie kanwą apelacji prawidłowo ustalił, że Ł. K. otrzymywał polecenia od przebywającego na terenie Aresztu Śledczego brata – P. K. (1). Ustalenie to logicznie wynika również z ciągu kolejnych działań relacjonowanych przez oskarżoną K. A.. Skoro bowiem dano jej wiarę, logiczne było takie konstruowanie ustaleń, które uwzględniało czynności oskarżonego Ł. K., polegające na organizowaniu i dostarczaniu za pośrednictwem jej oraz J. A. narkotyków, które odbierał P. K. (1) bądź inne osoby na terenie Aresztu. W ocenie Sądu Apelacyjnego jedynie taki tok rozumowania ma uzasadnienie w logice i zasadach doświadczenia życiowego. Inne, proponowane przez obrońcę w apelacji wersje zdarzeń, odrywają się od realiów niniejszej sprawy i mają polemiczny charakter. Prawidłowości rozumowania Sądu Okręgowego nie burzą również argumenty o wadzie wzroku i słabym słuchu oskarżonego Ł. K.. W polu widzenia Sądu I instancji było również to, w jakich celach przebywał J. A. i mimo twierdzeń obrońcy, analiza tych danych oraz samych wyjaśnień J. A. trafnie doprowadziła Sąd I instancji do przekonania, że możliwe było zaobserwowanie przez niego sytuacji wymiany informacji pomiędzy pozbawionym wolności P. K. (1) a Ł. K.. W świetle takich ustaleń postępowania odwoławczego przypisanie oskarżonemu Ł. K. popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 kk było w pełni prawidłowe. Niezależnie bowiem od losów tej części postępowania karnego, które obejmują zarzuty kierowania grupą przez oskarżonego P. K. (1) oraz przynależności do grupy przestępczej innych osób, których rozpoznanie następować będzie w postępowaniu ponownym, przytoczone wyżej dowody pozwalały na stwierdzenie o istnieniu grupy przestępczej oraz świadomym w niej udziale Ł. K.. Ustalony przez Sąd I instancji sposób jego działania, polegający na cyklicznym i zorganizowanym przekazywaniu przy udziale innych stałych osób narkotyków do odbiorców będących pozbawionymi wolności i to w takich ilościach, które świadczyły o tym, że środki te będą podlegały dalszej dystrybucji wśród osadzonych w pełni realizuje znamiona art. 258 § 1 kk. Dotyczy to zarówno ilości osób współdziałających w ramach grupy, ich wzajemnego powiązania funkcjami, jakie spełniały i celu, jakim był nielegalny transfer środków odurzających i substancji psychotropowych na teren Aresztu Śledczego w C..

Równie trafne są ustalenia dotyczące uznania oskarżonego Ł. K. za winnego popełnienia drugiego z zarzucanych mu czynów, a to z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Odwołując się do treści wskazanych przez Sąd Okręgowy dowodów i w pełni akceptując ich ocenę dokonaną przez ten Sąd stwierdzić trzeba, że przypisanie oskarżonemu popełnienia zarzucanego mu w punkcie XVII części wstępnej wyroku czynu, było prawidłowe. Powtórzyć trzeba, iż potwierdzają sprawstwo Ł. K. zgodne i wiarygodne wyjaśnienia J. A. i K. A., a konkluzja o winie oskarżonego jest prawidłowym i logicznym wnioskiem wypływającym z treści tych dowodów.

Kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu Ł. K. nie mogą być uznane za rażąco surowe. Sąd Okręgowy uzasadniając ich wymiar miał w polu widzenia zarówno czynniki wpływające łagodząco, jak i zaostrzająco na wymiar kary, o czym upewnia pisemne uzasadnienie wyroku. Trafnie uznał ten Sąd, że okoliczności obciążające dominują w sprawie nad łagodzącymi. Zwłaszcza wysoki stopień społecznej szkodliwości obu czynów intensyfikowany okolicznością, iż działanie grupy przestępczej i obrót narkotykami dotyczyły ich wprowadzania na teren zamkniętego zakładu karnego, uzasadnia wymiar kary istotnie podniesiony ponad dolną granicę zagrożenia. Uzasadnia to wymierzenie Ł. K. za popełnienie czynu z art. 258 § 1 kk kary jednego roku pozbawienia wolności, która to kara i tak mieści się w dolnej połowie zagrożenia ustawowego. W przypadku kary dwóch lat pozbawienia wolności oraz grzywny (niezależnie od zmienionej w toku postępowania odwoławczego jej podstawy) ich wymiar również w pełni dostosowany został do dyrektyw zawartych w art. 53 kk. Przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w dawnym brzmieniu zagrożone było karą od 1 roku pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę fakt, iż ilość substancji psychotropowych, będących jego przedmiotem wielokrotnie przekraczała próg znaczości, jako znamienia ustawowego, wymierzenie kary podniesionej jedynie o rok ponad dolny próg zagrożenia należy w pełni zaakceptować. Również i kara łączna wymierzona z uwzględnieniem zasady asperacji zasługiwała na akceptację Sądu Odwoławczego. Przestępstwa, za które skazano oskarżonego Ł. K. godzą w różne dobra prawem chronione, co wyłącza możliwość stosowania przy konstruowaniu kary łącznej zasady konsumpcji, bądź głębszej asperacji.

Odnosnie apelacji Prokuratora

Na początku omówienia skuteczności tego środka odwoławczego należy stwierdzić, iż część zarzutów i wniosków sformułowanych przez Prokuratora stało się bezprzedmiotowymi w wyniku uchylecia części rozstrzygnięcia Sądu I instancji i skierowania sprawy do ponownego rozpoznania. Dotyczy to wszystkich zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciom dotyczącym oskarżonego P. K. (1), albowiem odnośnie tego oskarżonego uchylono wyrok w całości. Następnie bezprzedmiotowe stały się zarzuty i wnioski Prokuratora wobec rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego T. B. zawartego w punkcie 6 zaskarżonego wyroku, wobec jego uchylecia, a częściowo jedynie rozpatrywany być może zarzut kwestionujący rozstrzygnięcie o karze łącznej zawarte w punkcie 11. W stosunku do oskarżonego W. B. uchylecie zaskarżonego wyroku dotyczyło czynów zarzucanych mu w punktach 12 i 13, a tym samym zarzut odwoławczy Prokuratora dotyczący przestępstwa opisanego w punkcie 13 stał się bezprzedmiotowy. Jednocześnie konsekwencją takiego rozstrzygnięcia w wyroku odwoławczym było uchylecie orzeczenia o karze łącznej wymierzonej oskarżonemu W. B., ponieważ straciło ono uzasadnienie w sytuacji utrzymania w mocy skazania jedynie za jedno przestępstwo. W tej zatem części również zarzut i wniosek odwoławczy apelacji Prokuratora stał się bezprzedmiotowy. Wobec oskarżonego D. Z., oskarżonego o popełnienie jednego przestępstwa uchylono zaskarżony wyrok w całości, a w tej sytuacji i w tej części zarzuty i wnioski odwoławcze apelacji Prokuratora stały się bezprzedmiotowe. W przypadku oskarżonego J. K. uchylone zostało rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 40 wyroku i w tej sytuacji bezprzedmiotowy stał się zarzut odwoławczy kwestionujący tę część orzeczenia. Uchylono również rozstrzygnięcie o karze łącznej, która straciła swoje uzasadnienie i w konsekwencji bezprzedmiotowy stał się zarzut i wniosek odwoławczy skierowany przeciwko temu rozstrzygnięciu.

Oczywiście zasadne były zarzuty obrazy prawa materialnego, a to art. 56 ust. 3 i art. 56 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, polegające na stwierdzeniu, iż Sąd I instancji we wskazanych przez Prokuratora częściach rozstrzygnięcia, nie orzekł obligatoryjnej, kumulatywnej grzywny, wymierzając oskarżonym jedynie kary pozbawienia wolności. Uchybienie to dostrzegł już Sąd I instancji sporządzając pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku. W tej sytuacji Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w punktach:

- 8 odnośnie oskarżonego T. B., poprzez uzupełnienie wymierzonej mu kary o grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 30 złotych;
- 24 odnośnie oskarżonej K. A., poprzez uzupełnienie wymierzonej jej kary o grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 10 złotych;
- 27 odnośnie oskarżonej A. A., poprzez uzupełnienie wymierzonej jej kary o grzywnę w liczbie 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 10 złotych;
- 39 odnośnie oskarżonego J. K., poprzez uzupełnienie wymierzonej mu kary o grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 10 złotych;
- 42 odnośnie oskarżonego A. U., poprzez uzupełnienie wymierzonej mu kary o grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 10 złotych;
- 43 odnośnie oskarżonego D. S., poprzez uzupełnienie wymierzonej mu kary o grzywnę w liczbie 80 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 10 złotych.

Tak orzeczone kary grzywny, towarzyszące karze pozbawienia wolności, uwzględniają poza ogólnymi przesłankami z art. 53 kk w stosunku do poszczególnych oskarżonych również sytuacje materialną tych osób oraz rozmiar korzyści majątkowej odniesionej z przestępstwa. W przypadku T. B. uwzględniono fakt, iż oskarżony nie pracuje, jest pozbawiony wolności, ale równocześnie wymiar kary grzywny musi uwzględniać poziom korzyści majątkowej, jaki zamierzał osiągnąć w wyniku popełnienia przestępstwa. W odniesieniu do K. A. wzięto zaś pod uwagę to, iż oskarżona pracuje i ma na utrzymaniu dzieci, a nadto uwzględniono, jakie ilości narkotyków i o jakiej realnej wartości były przedmiotem popełnionego przez nią przestępstwa. W przypadku A. A. przesłanką wymiaru grzywny była sytuacja materialna tej oskarżonej, która pracuje i utrzymuje małe dziecko. Oskarżony J. K. odbywa karę wieloletniego

pozbawienia wolności i w związku z tym jego możliwości spłacenia grzywny są ograniczone. Jednocześnie jednak przy wysokości grzywny należało wziąć pod uwagę to, iż oskarżony zamierzał odnieść korzyść majątkową, biorąc udział w obrocie narkotykami na terenie zakładu karnego. Wymiar grzywny w odniesieniu do oskarżonego A. U. wyznaczony został rozmiarem osiągniętej przez tego oskarżonego w wyniku popełnienia przestępstwa korzyści majątkowej. Równocześnie orzeczone grzywna uwzględnia fakt, iż oskarżony pracuje i osiąga regularne dochody. Grzywnę wymierzoną oskarżonemu D. S., co do jej wysokości ustalił Sąd Apelacyjny biorąc pod uwagę łączną ilość i realną wartość narkotyków, które stanowiły przedmiot przestępstwa przypisanego oskarżonemu, a jednocześnie grzywna ta modulowana była faktem, iż oskarżony nie pracuje i z takiego tytułu nie osiąga dochodów.

Również oczywiście zasadny był zarzut obrazy prawa materialnego w postaci art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii sformułowany przez Prokuratora w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu W. B. w punkcie 14. Oskarżonemu temu zarzucono w punkcie XII części wstępnej wyroku udzielenie J. A. pojedynczej porcji amfetaminy, a więc popełnienie przestępstwa z art. 58 ust. 1 cyt. ustawy. W punkcie 14 części rozstrzygającej, uznając W. B. za winnego dokonania czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku, Sąd I instancji stwierdził, że wyczerpuje on znamiona przestępstwa z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk. Również w pisemnym uzasadnieniu, omawiając kwalifikacje prawne poszczególnych przypisanych oskarżonym czynów wskazał Sąd, iż ten z punktu XII stanowi przestępstwo z art. 59 ust. 1 powołanej ustawy. Dalej Sąd I instancji wskazał, że przestępstwo to polega na udzieleniu środka odurzającego lub substancji psychotropowej w celu osiągnięcia korzyścią majątkowej lub osobistej. Tymczasem czyniąc ustalenia faktyczne, w odniesieniu do tego czynu, w pisemnym uzasadnieniu Sąd Okręgowy stwierdził, iż w dniu 18 marca 2008 roku J. A. został poczęstowany przez W. B. pojedynczą porcją amfetaminy po czym przestawiono mu propozycję wnoszenia narkotyków na teren Aresztu. Zgodzić należy się z Prokuratorem, że nie są to ustalenia faktyczne, które potwierdzałyby fakt udzielenia przez W. B. amfetaminy w tym dniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej. Tym samym konieczne było orzeczenie o zmianie zaskarżonego wyroku w punkcie 14 poprzez ustalenie, iż czyn tam przypisany oskarżonemu W. B. wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

W odniesieniu do oskarżonego Ł. K. zarzut nie orzeczenia w punkcie XXI zaskarżonego wyroku obligatoryjnej, kumulatywnej grzywny, oceniony jako w pełni uzasadniony, spotkał się z jednoczesnym błędnym użyciem przez Sąd I instancji podstawy wymiaru akcesoryjnej grzywny z art. 33 § 2 i 3 kk. Aby wyeliminować tę nieprawidłowość, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w tym punkcie w ten sposób, że w miejsce błędnego sformułowania „a nadto obok orzeczonej kary pozbawienia wolności na podstawie art. 33 § 2 i 3 kk wymierza mu karę grzywny” wprowadził sformułowanie „i karę grzywny”. W ten sposób wymierzona oskarżonemu Ł. K. grzywna w wysokości 200 stawek po 50 złotych traktowana musi być jako orzeczenie obligatoryjnej, kumulatywnej grzywny, przewidzianej przez sankcję art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Nie uwzględniono jednak wniosku Prokuratora o wymierzenie oskarżonemu tejże kary w liczbie 100 stawek dziennych po 200 złotych każda. Zaznaczyć trzeba, iż grzywna ta uwzględniać musi wszystkie przesłanki orzeczenia tego rodzaju kary, zarówno te wpływające na jej zaostrzenie, jak i te, które mają łagodzący charakter. Oskarżony posiadał, co prawda, majątek w postaci oszczędności, ale jednocześnie obecnie nigdzie nie pracuje, nie osiąga regularnych dochodów. Ma również małoletnie dziecko. Zestawienie tych elementów z rozmiarami jego przestępczej działalności w aspekcie finansowym prowadzi do wniosku, iż kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 50 złotych jest wyważona, a wymierzenie kary żądanej przez Prokuratora nie jest uzasadnione. Jednocześnie zaś tak określony poziom surowości represji fiskalnej konieczny jest dla odebrania uzyskanych przez oskarżonego korzyści.

W pozostałym zakresie zarzuty i wnioski apelacji Prokuratora nie były uzasadnione. Zarzuty te manifestowały rażąco niewspółmierność kar wymierzonych poszczególnym oskarżonym. W przypadku oskarżonego T. B. są to kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przypisany czyn z art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne (punkt 7 wyroku), kara 2 lat pozbawienia wolności za przypisany oskarżonemu czyn z art. 56 ust. 3 powołanej ustawy i inne (punkt 8 wyroku), kara 1 roku pozbawienia wolności za czyn z art. 59 ust. 1 powołanej ustawy i inne (punkt 9 wyroku) oraz kara 2 lat pozbawienia wolności orzeczone za przestępstwo z art. 279 § 1 kk (punkt 10 wyroku). Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku upewnia, że chociaż w oszczędny sposób to jednak uwzględnił Sąd

I instancji w przypadku tychże kar w sposób właściwy wszystkie okoliczności je kształtujące. Intencją skarżącego jest nadanie tymże okolicznościom większego ciężaru gatunkowego w taki sposób, aby intensywniej wpływało to na wymiar kary w kierunku jej zaostrzenia. Mimo to jednak rozstrzygnięcie Sądu I instancji zasługuje na akceptację. Wszystkie kary wymierzone zostały poprzez ich orzeczenie ponad dolny próg zagrożenia ustawowego, a poziom tego podwyższenia odpowiada w ocenie Sądu Apelacyjnego stopniowi społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu. Sąd Apelacyjny w konsekwencji uchylenia części rozstrzygnięć dotyczących oskarżonego T. B. uchylił orzeczenie o karze łącznej wymierzonej mu przez Sąd I instancji i w to miejsce na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył temu oskarżonemu nową karę łączną 3 lat pozbawienia wolności. Taki jej wymiar uwzględnia odpowiadający wcześniejszemu orzeczeniu poziom asperacji kar. Takie skonstruowanie kary łącznej uwzględnia z jednej strony różnorodność dóbr prawnych, w które godziły czyny przypisane temu oskarżonemu i okres czasu w jakim zostały popełnione, ale również ilość pozostających w zbiegu realnym przestępstw. Sąd Apelacyjny nie podzielił nadto argumentów autora tej apelacji o potrzebie wzmoczenia represji poprzez orzeczenie we wskazanych przez skarżącego częściach rozstrzygnięcia kar grzywny w oparciu o art. 33 § 2 kk. Cele kary osiągnięte zostaną wymierzeniem kar pozbawienia wolności a warunki materialne oskarżonego nie dają podstaw aby akcesoryjne grzywny w stosunku do niego miały uzasadnienie.

Zarzuty rażącej niewspółmierności kar wymierzonych oskarżonemu Ł. K. nie potwierdziły się. Wbrew twierdzeniom skarżącego przy wymierzaniu kar za przypisane temu oskarżonemu przestępstwa z art. 258 § 1 kk oraz art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, Sąd Okręgowy wziął pod uwagę wszystkie okoliczności wpływające na wysokość kary. Elementy wskazane przez Prokuratora zostały w istocie uwzględnione przez Sąd I instancji w czasie orzekania, a większości z nich skarżący chciałby nadać istotniejsze znaczenie i intensywniejszy wpływ na wymiar kary. Sąd I instancji skonfrontował w pisemnym uzasadnieniu pozytywne okoliczności ustalone po stronie oskarżonego Ł. K. pośród tych, które dotyczą jego opinii z miejsca osadzenia, dotychczasowej niekaralności, stałej pracy przed zatrzymaniem, posiadaniem i utrzymywaniem rodziny. Po drugiej stronie wskazał tenże Sąd elementy przedmiotowe czynów podnoszące ich stopień społecznej szkodliwości. Takie rozważania Sądu Okręgowego uzasadniają przekonanie, że ferowane kary w ramach sądowego ich wymiaru uwzględniają we właściwy sposób przesłanki zawarte w art. 53 kk. Wbrew twierdzeniom autora tej apelacji, obie kary jednostkowe spełnią swoje zadania zarówno w aspekcie wychowawczym, jak i oddziaływania społecznego. Także w karze łącznej nie sposób dopatrzeć się cech rażącej łagodności. Oskarżonemu przypisano popełnienie dwóch przestępstw, pozostających ze sobą, mimo różnych przedmiotów ochrony, w ścisłym związku materialnym i czasowym, wszak grupa przestępcza działała po to, aby umożliwiać wprowadzanie do obrotu narkotyków na teren Aresztu Śledczego. Uzasadnia to orzeczenie kary z zastosowaniem zasady częściowego pochłaniania, do poziomu 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, jak to uczynił Sąd I instancji. Również i ta kara spełnia wymogi kary adekwatnej i sprawiedliwej, nie nosząc cech rażącej łagodności.

W zakończeniu omówienia tej apelacji stwierdzić trzeba, że zasadnie postawiono zarzut naruszenia przez Sąd I instancji dyspozycji art. 626 § 1 kpk. Sąd Okręgowy winien był bowiem tak sformułować rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 47 zaskarżonego wyroku, aby w sposób konkretny wskazać, jakimi dokładnie wydatkami, bądź jaką ich częścią obciążeni zostali oskarżeni P. K. (1) i Ł. K.. Sformułowanie obowiązku zwrotu wydatków postępowania w taki sposób jak to uczyniono w zaskarżonym wyroku nie jest prawidłowe i wobec zaskarżenia przez Prokuratora ostać się nie może. Uchylenie tej części rozstrzygnięcia idzie w ślad za uchyleniem orzeczeń głównych odnośnie oskarżonego P. K. (1). W odniesieniu do oskarżonego Ł. K. mimo utrzymania co do niego w mocy pozostałych rozstrzygnięć, orzeczenie o kosztach musiało zostać uchylone i po powrocie sprawy do Sądu I instancji kwestia tychże kosztów winna zostać rozstrzygnięta w drodze wydania postanowienia.

Poza zakresem zawartych w apelacjach zarzutów odwoławczych dokonał Sąd Apelacyjny jeszcze jednej zmiany zaskarżonego wyroku. Dotyczyło to kwalifikacji prawnej tych czynów przypisanych oskarżonym, które Sąd I instancji ocenił jako wyczerpujące znamiona art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Apelacyjny stwierdził, iż powoływanie w kwalifikacji prawnej przypisanych oskarżonym T. B.(punkt 8 wyroku), Ł. K.(punkt 21 wyroku), K. A.(punkt 24 wyroku), A. U.(punkt 42 wyroku) i D. S.(punkt 43 wyroku) łącznie obu ustępów, a więc zarówno pierwszego jak i trzeciego z art. 56 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii nie jest prawidłowe. Przy ustaleniu przez Sąd

I instancji, iż oskarżeni ci uczestniczyli w obrocie substancjami psychotropowymi w znacznych ilościach, kwalifikacja prawna czynów im przypisanych powinna obejmować jedynie art. 56 ust. 3 powołanej ustawy. Z tych względów dokonano zmiany zaskarżonego wyroku w punktach 8, 21, 24, 42 i 43 poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania ustępu 1 art. 56 powołanej ustawy w brzmieniu sprzed 09 grudnia 2011 roku.

Takie wyniki postępowania odwoławczego, poza omówionymi zmianami zaskarżonego wyroku i uchyleniem przedstawionych części sprawy do ponownego rozpoznania, spowodowały orzeczenie o utrzymaniu wyroku w mocy w pozostałej zaskarżonej części.

Prowadząc postępowanie ponowne, w zakresie wyznaczonym uchyleniem zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy powtórzy dowody dotyczące tych części rozstrzygnięcia. Szczególną uwagę należy zwrócić na prawidłowe i pełne przesłuchanie świadka A. T., tak aby czynność ta pozwoliła na dokonanie wyczerpujących i trafnych ustaleń w sprawie. Również przesłuchanie świadka M. G. (1) winno prowadzić do wyjaśnienia wszystkich kwestii, o których mowa była we wcześniejszych częściach niniejszego uzasadnienia. Dokładnego zbadania wymaga zagadnienie ilości widzeń udzielanych w okresie objętym zarzutem oskarżonemu D. Z., a uzyskane w tym zakresie informacje winny być skonfrontowane z dotyczącymi tej sprawy zeznaniami M. G. (1). Co do tych dowodów, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku, otwarta będzie możliwość skorzystania przez Sąd Okręgowy z możliwości pośredniego ich przeprowadzenia na podstawie art. 442 § 2 kpk.

W oparciu o przepis art. 29 ustawy prawo o adwokaturze zasądzono na rzecz występujących w sprawie obrońców z urzędu należności z tytułu pomocy prawnej udzielonej poszczególnym oskarżonym w postępowaniu odwoławczym.

Oskarżonych T. B., W. B., K. A., A. A., D. Z., J. K., A. U. i D. S. Sąd Apelacyjny zwolnił od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając iż zachodzą w stosunku do nich przesłanki z art. 624 § 1 kpk.

Oskarżonego Ł. K., na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 633 kpk, obciążono wydatkami postępowania odwoławczego w części go dotyczącej oraz zasądzono od niego opłatę za drugą instancję w kwocie 2400 złotych w oparciu o art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 i 3 ust. 1 ustawy o opłatach, uznając iż może ponieść to obciążenie finansowe bez uszczerbku dla własnego utrzymania.